

Başka kimsenin değil. —H.

Bulursan gök gürültüsünden önce açma.

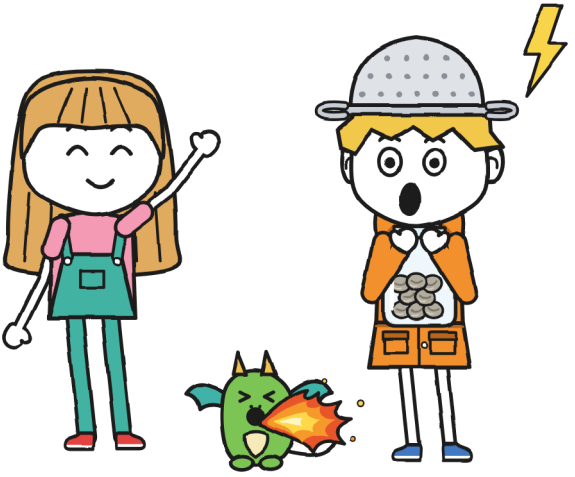


Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: sen yapma. Birkaç sayfa sürüyorsa BURADAN ve BURAYA KADAR yazar. Gerçek fırtınada son sayfa geçerlidir. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2

Gök gürültüsünden önce açmayın

Lui Eriksson

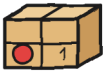


BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 2
Gök gürültüsünden önce açmayın
Serinin ikinci kitabı. Birincisi: “Bu paket ısırıyor”.
Metin ve resimler: Lui Eriksson
Türkçe sürüm: LinguAula
BEDEN XL · Resimli roman · 13+
İlk baskı: 2026
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.
Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir gök gürültüsü zarar görmedi. —H.



BÖLÜM 1

Fırtına avcısı

Karşıdaki dükkânda titreyen bir paket var.

Geçen cumartesi yalnızca bir kez kıpırdadı. O günden beri durmadı: ince ve aralıksız bir titreme, veterinerin bekleme salonundaki küçük bir köpeğin titremesi gibi. Yedi gündür böyle. Her gün biraz daha.

Bir de yeni defterim var.

1 numaralı defterim bitti. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi Mara bana bunu verdi: mavi kapaklı, bir köşesinde dükkânın kırmızı mührü var. İlk sayfaya başlığı yazdım, bu kez yeni bir sözcükle:

TESLİMAT DEFTERİ 2 · Sahibi: Guni. RESMİ.

"Resmi" demek, önce ben okurum demek. Resmen. —H.

Mara resmi defterlere resim yapılmadığını söylüyor. Bakalım: bunda şimdiden bir çizim var.

Öbür defterle ilgili bilinmesi gerekenler: iki cumartesi önce Hulita (yeşil notların sahibi) ve ben, gece vakti, bir tahta

köprüden ve hiçbir yetişkin olmadan, yıllardır kimsenin teslim edemediği bir yumurtayı teslim ettik. Şimdi o yumurta, beni her konuda taklit eden bir ejderha yavrusu: Kırıntı. Dükkânın cadısı Mara bizi cezalandırdı: her cumartesi orada, saat onda. Ben mahallenin yenisiyim ve eşyalarımın neredeyse hepsi hâlâ kutularda.

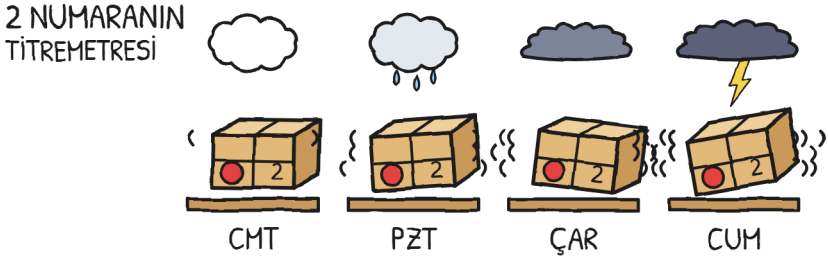
Titreyen, 2 numaralı paket. İadeler rafında duruyor ve ezbere bildiğim bir etiketi var: bu hafta her akşamüstü, ayakta ve ona dokunmadan okudum, Mara da beni görmüyormuş gibi yaparken:

- No. 2 · KIRILACAK.
- ADRES: Flora, Kanal Sokağı No: 9.
- TALİMAT: GÖK GÜRÜLTÜSÜNDEN ÖNCE AÇMAYIN.
- GÖNDEREN: R.

Çevresinde yirmi üç İADE mührü. İki kez saydım, biri düşmüş olabilir diye.

İade, kimsenin teslim edemediği paket demek: teslim alan kişi onu silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, şafakta uçarak rafına geri döner, sıra sıra, ördekler gibi. Geriye on dokuz tane kaldı: duvarda öyle yazıyor, yeşille, Hulita'nın el yazısıyla ve Hulita'nın yeşille yazdığı şey silinmez. Hepsini aynı kişi yolluyor, R.; hakkında bilinen tek şey yazısının çok kötü olması.

Her akşamüstü ne kadar titrediğini ve havanın nasıl olduğunu not ediyordum: 2 NUMARANIN TİTREMETRESİ böyle çıktı. Cuma günü bulutun içinde bir yıldırım vardı.



Korkudan titremiyor: bir fırtına geldiği için titriyor. Cumartesi, akşam altıda. Hava durumuna altı kez baktım. —H.

Notu iki kez okudum. İkincisinde yalnızca altıyla ilgili kısmı.



Cumartesi, saat onda, Mara —mor şapkalı, söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan mührüyle— bizi tezgâhın arkasında, elinde 2 numaralı paketle bekliyordu. Rafta değil: elinde. Mührün yanında, kimsenin olmaktan çıktığı günden beri benim olan lastik kurbağa hâlâ duruyordu. Ve ŞİMŞEK'in kuryesi Tonyo ayaktaydı, kaskı başında: cumartesileri onun da cezası ve Tonyo cezasını da teslimat yaptığı gibi çeker: dakik ve üstünden hiçbir şey çıkarmadan.

— Onu yirmi üç kez ben götürdüm, dedi Mara. Hiçbirinde fırtına yoktu.

Mara etiketin üstünden baş parmağını geçirdi. Gittikçe grileşen vitrine baktım: bugünkü yolculuk öncekilere benzemeyecekti.

— Bunu, diye duyurdu Mara, siz teslim edeceksiniz. Bu öğleden sonra.

Hulita neredeyse KALAN: 19 tabelasına dokunacak kadar yükseğe zıpladı ve yere inerken çoktan konuşuyordu. Ben zıplamadım: iki şeyle kaldım, "bu öğleden sonra" ifadesiyle ve bir saatle, altıyla; ikisi de paketten daha ağırdı.



Mara üç şart koştu ve hepsini parmaklarıyla sayarak sıraladı:

1. Saat beşte, fırtına gelmeden önce yola çıkıyorsunuz ve fırtına geçene kadar Flora'nın evinde kalıyorsunuz.
2. Aileleriniz durumu biliyor, Flora da öyle.
3. Kural, etiketteki kural: gök gürültüsünden önce açılmaz. Üstelik tam tepenizdeki gök gürültüsü olacak: uzaktakiler sayılmaz.

Numarayı anladım: bunlar, neredeyse Kırıntı'nın sahibi Vera'nın azarının kurallarıydı, yalnız sonradan değil, önceden

söylenmişti. Mara azarda yoktu ama yine de öğrenmişti: bu mahallede azarlar paketlerden önce varır.

— Sen gelmiyor musun? diye sordu Hulita.

— Benim burada yapacak işlerim var, diye karşılık verdi Mara ve vitrinden, griye dönmeye başlayan gökyüzüne baktı.

Tezgâhın ucunda katlanmış bir battaniye, kayakçıların taktığı türden kulak koruyucular ve bir tencere duruyordu. Hepsini gördüm. Pakete bakmaya devam ettim.

Sonra Hulita bana baktı.

— Sen fırtınalardan hoşlanır mısın?

Bunu yüzüme dosdoğru bakarak sordu. Gerçeği söyleyebilirdim. Şunu söyledim:

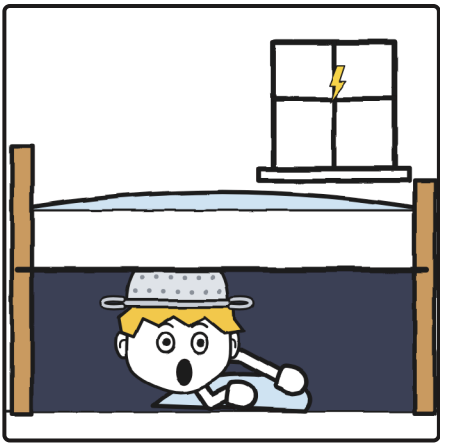
— Bayılırım. Eski mahallemde profesyonel fırtına avcısıydım.

Öbür defterde bir yalan geri dönmek için bir gün bir gece harcamıştı. Bu defterde ona yolu kısaltmaya karar verdim: yalanı o sabah çizdim, yanındaki karede de gerçeği.

Süzgeç, bizim mutfaktaki süzgeçti: çelikten, iki kulplu. Yıldırımları durdurmazdı. Bana, başımda bir şey olması iyi gelirdi. Şimdi taşınma kutularından birindeydi, annemin bir haftadır aradığı makasın yanında.

Hulita bana bir fırtınayı nasıl sayacağımı gösterdi: defterimde, izin istemeden ve yeşille.



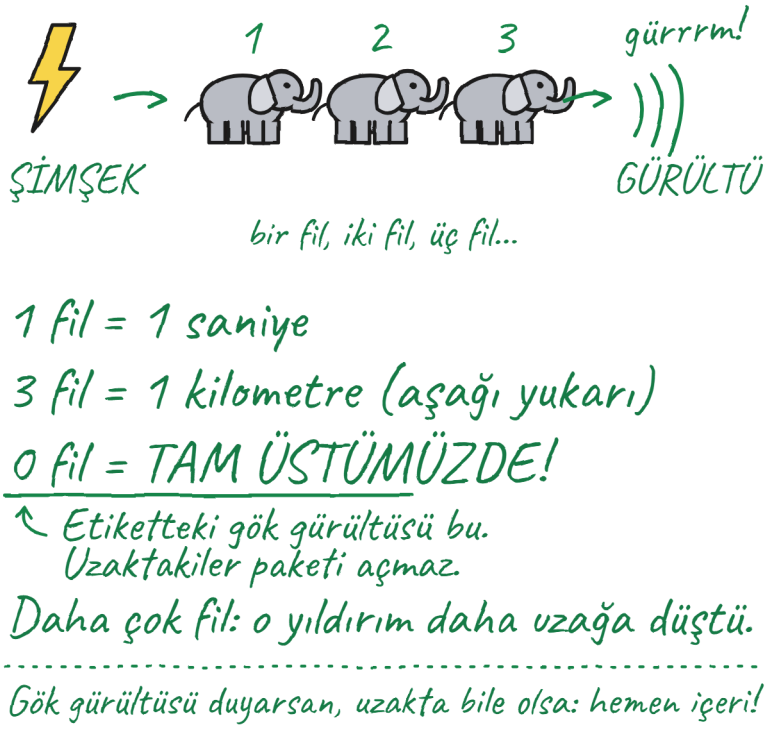


Sayım şimşekten gök gürültüsüne kadar yapılır, fillerle: “bir fil” aşağı yukarı bir saniye sürer ve her üç fil bir kilometre eder. Böylece o yıldırımın aşağı yukarı ne kadar uzağa düştüğü anlaşılır; bir sonrakinin nereye düşeceği ise anlaşılmaz. Sayımın söylemediği bir şey daha var: ne zaman dışarı çıkılabileceği. Hulita’ya göre o ayrı bir kural, çizimi olmayan: son gök gürültüsünden yarım saat sonra.

Kısık sesle denedim ve çok hızlı fillerim çıktı, işe yaramayan türden. Benim hiçbir şey saymama gerek yoktu, çünkü ben fırtınalara bayılırım; yine de ne olur ne olmaz diye not ettim.

Tonyo etiketi omzumun üstünden okudu, kendisinin olmayan her şeyi okuduğu gibi.

— ŞİMŞEK fırtınada teslimat yapmaz, dedi ve bize sarı çantasının küçük yazısını gösterdi: ŞİMŞEK KARGO · ON DAKİKADA YA DA BEDAVA ve, Hulita’nın büyüteciyle bakınca, bir yıldız işareti: *Fırtına hariç.



— Henüz fırtına yok, dedi Hulita.

Tonyo küçük yazıyı "henüz" diye bir şey var mı diye baştan taradı. Yoktu.

Böylece Tonyo da bizimle geldi. Filleri tek hamlede sayıyor, "birikiüç!", sanki bir teslimatmış gibi. Tonyo'ya göre bütün fırtınalar bir kilometre ötede. Bunun cesaret mi, fil yokluğu mu olduğunu bilmiyorum.

Saat beşte yağmurluğumu almak için eve geçtim; Hulita apartman girişinde bekledi. Annem kapıda, elinde sarkıttığı

yağmurlukla beni bekliyordu. Turuncu üzerine bir teorisi var: uzaktan görünürmüş. Nereden bakmayı planladığını hiç öğrenemedim.

— Turuncu olanı giy, dedi. Gerçekten gitmek istiyor musun? Ama sen, gök gürleyince...

— HOŞÇA KAL, ANNE!

Merdivenleri ikişer ikişer indim. Apartman girişinin yankısıyla annemin cümlesinin yarısının yolda kaybolacağını hesaplamıştım. Kaybolmadı. Hulita aşağıdaydı.

"Ama sen, gök gürleyince..." NE? —H.

Gökyüzü gitgide kararırken Büyük Köprü'yü geçtik. Geceleri tekneler geçsin diye kaldırılıyor; gündüz herkes geçiyor, o saatte ise yalnızca biz geçiyorduk, bir de ters yönde giden, acelesi olan bir bey: fırtına gelirken doğru yön o. Ben 2 numaralı paketi iki elimle, dimdik taşıyordum. Tonyo bisikleti itiyordu: ŞİMŞEK'in kaybolmadan bu kadar yavaş gittiğini hiç görmemiştim.

Tam ortasından geçerken Hulita suya kuru bir selam verdi: elle, kısa, gülümsemeden, hoşlanmadığı birine yapılır gibi. Tahta köprü gecesinden beri yapıyor. Sanırım anlaşma bu: o selam veriyor, su da onu geçiriyor.

Çok uzakta gökyüzü yandı.

Bulutların ardında bir göz kırpışıydı, sessiz; sanki biri senin içinde olmadığın bir odanın ışığını yakıp söndürmüş gibi. Hulita olduğu yerde durdu ve gözleri kapalı, alçak sesle fil saydı. Bir şey

duymadan önce otuza kadar saydı. Ben de onunla birlikte, içimden, o çok hızlı fillerimle saydım ve kırk iki çıktı.



Gürrrm.

— Şu yıldırım yaklaşık on kilometre öteye düştü, diye hesapladı. Hava durumu fırtınayı altı için duyuruyor.

— Gök gürledi! diye bağırdı Tonyo. Artık açabilir miyiz?

— Paketi açmak için o sayılmaz, dedi Hulita, gözlerini açmadan. On kilometre uzakta; etiketteki, tepemizdeki olandır: sıfır fil. Ama artık duyuluyor: hemen içeri! Koşun!

Kanal Sokağı'na kadar koştum, hiçbir şey duymamış gibi yaparak. Ne gürrrm'ü, ne de altıyı.

— Bu hık mıydı? diye sordu Hulita, adımlarını yavaşlatmadan.

— Hayır, dedim. Hık!



Tonyo gidona kapanıp o kadar güldü ki bisiklet yan tarafa kaydı. Hulita gülmedi. Gözlerini kıstı, yazılı olmayan bir şeyi okuyormuş gibi.

Bir gök gürültüsü, bir hık: küçüklüğümden beri başıma gelir. Fırtına uzaktaysa tek hıkla kalır; tam tepemdeyse bir tane daha gelir, sonra bir tane daha, üç saniyede bir, fırtına gidene kadar. Korku değil bu. Vücudumun bana danışmadan yaptığı bir şey, büyümek ya da hapşırmak gibi; ve büyümek gibi, bir yüz ifadesi takınmakla durmuyor. Bunu biliyorum, çünkü bütün yüz ifadelerini denedim.

Adı korku. –H.

Kanal Sokağı'nda kızıl saçlı Vera, Flora'nınkine bitişik Ejderhalar Evi'nin kapısında bizi çoktan bekliyordu, kucağında Kırıntı ile. Kırıntı beni görür görmez benim yüzümü takındı: hep yapar, bir saniye bakar, nasıl bir yüz taktığımı kontrol eder ve onu takınır.

2 numaralı paketi Tonyo'nun bisikletinin sepetine bıraktım ve kollarımı açtım.

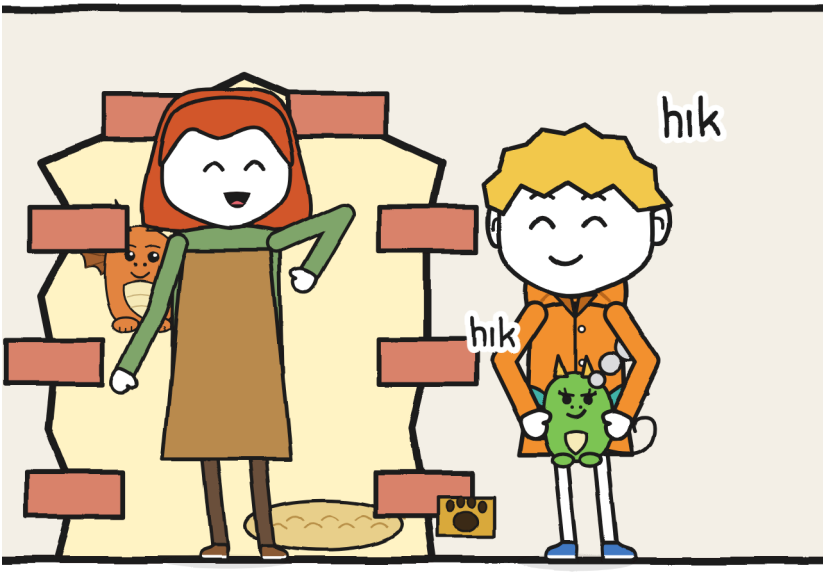
— Bu onun ilk fırtınası, dedi Vera ve onu kollarıma bıraktı. Seni her şeyde taklit ediyor, Guni. Hissettiklerini de. Korkarsa da çekiştirme: tutunur. Fırtına geçince Flora'nın avlusunun duvarına üç kez vurun, ben gelip onu alırım.

— Ben bir şey hissetmiyorum, diye yanıtladım. Ben fırtınalara bayılırım.

Bunu göğsümü kabartarak söyledim ve kucağımdaki Kırıntı da aynı şekilde, boynu uzamış, göğsünü kabarttı: fırtınalara bayılan birinin tıpkısı, iki boyda. Vera ikimize baktı, biri öbürünün üstünde, aynı yüzle, ve bir şey demedi. Vera bazı şeyleri gerektiği zamana saklar.

Uzaklarda gök gürledi. Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve burnundan duman çıktı.

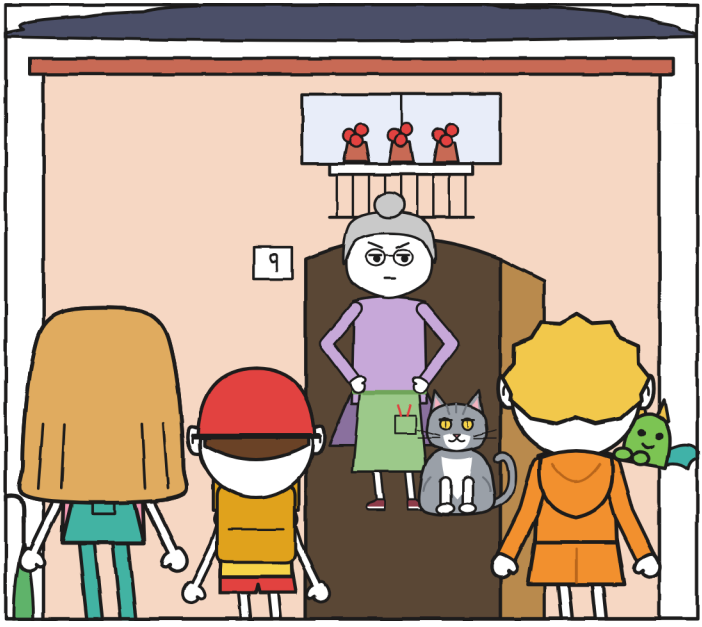
— İçeri, hemen, diye araya girdi Vera ve bizi Flora'nın kapısına doğru itti.

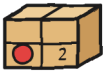


Flora'nın evi sardunyaların olduğu ev: iki cumartesi önce sulama kabı havada bize bakan kadının balkonundaki sardunyalar.

Biz çalmadan kapıyı açtı: gri topuzlu, gözlüklü bir kadındı; üstünde cep dolu yeşil bir bahçıvan önlüğü vardı ve ayaklarının arasında, göğsü beyaz gri bir kedi bize, kendisine gelmemiş bir pakete bakar gibi baktı. Kadın kutuya baktı. Gökyüzüne baktı. Kırıntı'ya baktı. Bu sırayla ve her birine aynı kadar süre ayırdı, ki azdı.

— Vera'nın yavrusu. Eğrelti otlarımı kavurmasın, dedi. Girin, yağmur geliyor. Ama sizi uyarayım: ben taşa imza atmam.


9



BÖLÜM 2

Gürültü!

Flora'nın mutfağı bitki dolu: masada, yerde, tavandan sarkıyor. Hepsi birlikte, içinden nasıl yürüneceğini bilmek gereken koridorlar bırakıyor. Kırıntı'nın kavurmaması gereken eğrelti otları tam burnunun hizasındaydı.

En arkada cam bir kapı bir seraya açılıyor; arka kapı ise ahşap, üstünde bir cam, altında bir kedi kapısı var ve avluya açılıyor. Camdan yağmurun taş döşemelerin üstünde başlayışı görünüyordu. Islak toprak kokuyordu; bu kokuyu parklardan biliyordum, mutfaklardan değil.

Sera camının üstünde boyalı damlalar vardı. Biri yukarı tırmanmaya başladı. Bir diğeri onu geçti.

— R. yapımı büyülü camlar, dedi Flora. Yağmuru ben istediğimde içeri alırlar. Yıldırımı asla. Ses ise hep geçer, ne yapalım.

Bunu R. kartı için sakladım: R. büyülü cam yapmayı biliyordu ve yirmi üç denemedir bir kavanozu teslim edemiyordu.

Buzdolabında bir mıknatıs bir fotoğrafı tutuyordu. Evyenin yanındaki bir çividen, bir tavayla bir demet kuru otun arasında, iki kulplu çelik bir süzgeç sarkıyordu. Onu içeri girerken, bitkilerden önce gördüm: insan bir haftadır yanlış kutularda aradığı şeyi hemen görür.

Tonyo yağmur yüzünden bisikleti koridora soktu ve mutfağın kapısında, yarım gövdesi içeride, onun yanında kaldı: Tonyo kendisinin olmayan yerlere böyle girer. Kedi bacaklarının arasından geçti ve Tonyo onu geçirmek için gerekenden fazla kenara çekildi. Bisikletine sürtünülmesini istemediğini düşündüm.

Flora kutuyu masaya koydu, dirseğiyle iki saksıyı kenara itti ve sormadan açtı. Sormadan ve etiketi okumadan: çok kez açtığı bir kutunun kartonunun nereden gevşediğini biliyordu. İçinde, samanların arasında, mantar tıpalı cam bir kavanoz vardı, kavanozun içinde de sekiz gri bilye.

— Gök gürültüsünden önce açmayın yazıyor! diye bağırdı Hulita.

Hulita parmağıyla etiketi gösterdi. Mara'nın üçüncü şartı, bir kadının bir kutu kapağını kaldırması kadar sürmüştü.

— Bugün kutuyu açtım, kavanozu değil, dedi Flora. İçindekini zaten biliyorum: R. bana fenercik sözü verdi, bana taş yolluyor.

Eski bir sızlanma gibi duyuldu; artık biri duysun diye değil, sırası geldiği için söylenen türden. Kavanoza baktım. Bilyeler gri ve pürüzsüzdü, küçük cevizler gibi ve yalnızca taşların durabildiği gibi durağandılar. Taş olmadıklarını söyleyemezdim. Deftere,

kavanozun yanına bir ok çizdim: “taş mı?”. Biri bir ok daha ekledi, yeşille: “fenercik mi?”.

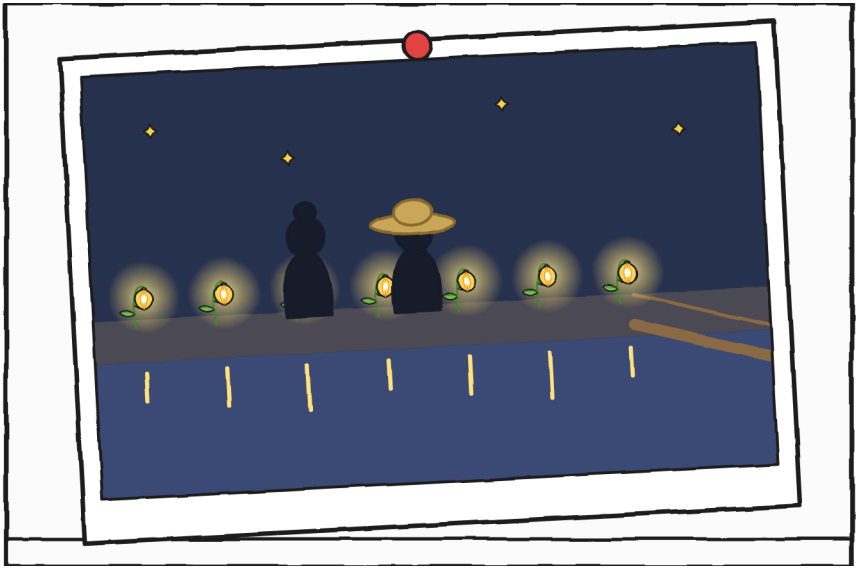
— Fenercik nedir? diye sordum.

Benim bildiklerim kâğıttan, renk renkti ve şenliklerde iki balkon arasına bir iple asılırdı; ilk yağmura kadar dayanırlardı. Ama kimsenin taşı mühürle yollayacağı da aklıma yatmıyordu.

— ŞİMŞEK’te taşlar kiloyla ücretlendirilir, dedi Tonyo kapıdan.

Kimse ona kulak asmadı. O da kendisine asmadı.

Flora buzdolabına gitti, fotoğrafı mıknatısın altından çekip aldı ve masaya, önümüze, kavanozun yanına koydu.



Eski bir fotoğraftı: gece, kanal yolu ve kıyıda bir sıra alçak, yuvarlak minik ışık, biri ötekinin ardından, tahta köprünün

başladığı yere kadar. Sokak lambası değillerdi: yerden çıkıyorlardı, sanki biri ampul ekmişti. Ön planda, sırtları dönük, iki kişi bir şey ekiyordu: birinin topuzu vardı; yanında, altındakini göstermeyecek kadar büyük bir hasır şapka duruyordu. Şapkayı sormadım. Flora şapka hakkında bir şey söylemedi. İki sessizliğin arasına bütün bir insan sığardı.

— Şimşeklerin ışığını saklayan ve bütün gece aydınlatan bitkiler, dedi Flora. Tohumları R. getirirdi, zaten uyanık, fırtınalı gecelerde; toprağı ben koyardım. Uyuyan bir tane hiç görmedim. Fenercikler teker teker söndü ve R. bir daha gelmedi: şimdi şu kavanozu yolluyor.

Flora fotoğrafı buzdolabına geri iliştirdi. Yamuk durdu. Onu bir parmağıyla düzeltti ve orada bir an daha kaldı.

Kanalın bu kadar karanlık olmasının nedeni buydu. Tahta köprünün ışıkları sönmüştü ve kimse onları bir daha yakmamıştı. Bu yüzden bu kadar korkutucu.

Korkutuyordu. Beni çok: onu karanlıkta geçtim. —H.

Hulita bu notu gözünü buzdolabındaki fotoğraftan ayırmadan yazdı. Tahta köprü, iki cumartesi önce geçtiğimiz, kanalın üstündeki tahta: o geri geri, ben ona nereye basacağını söyleyerek.

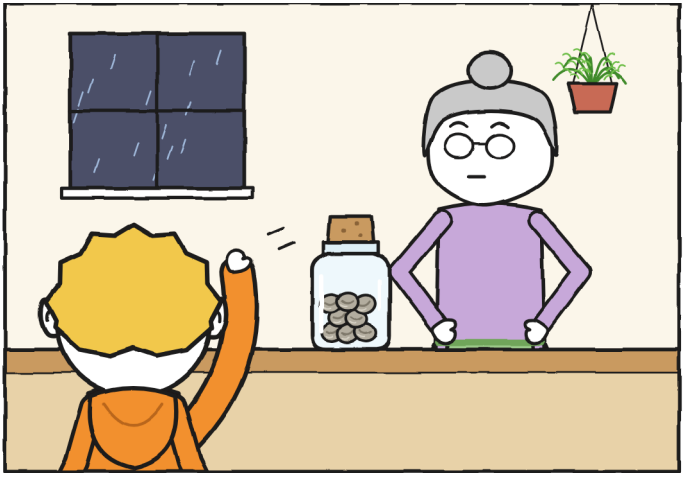
— R. her zaman sözünü tutar, dedi Flora. Geç de olsa tutar. Bu sefer yanılmış.

İki cümleyi ayrı bir karta yazdım, büyüyen listelerin kartına: R. HAKKINDA BİLDİKLERİMİZ, portresi bir soru işareti olan. İki

satırı vardı, ikisi de 1 numaralı defterden: Mara'ya göre kötü yazı ve Vera'nın baş harfi okurkenki yüzü. Camlarla ilgili satırla birlikte, o akşamüstü üç satır daha kazandı ve portre aynı kaldı.

— Peki siz onu hiç gök gürültüsünden sonra açtınız mı? diye sordum.

Flora bana gözlüğünün üstünden baktı. Soru sorarken neden kaldırdığımı bilmediğim elimi indirdim.



— Ben kimseyi beklemem, dedi. Bir gök gürültüsünü bile.

Hulita farkında olmadan başını salladı. Fark ettim ve sustum.

Flora'nın kedisinin adı Gürültü. Mavi mama kabında, beyaz harflerle, kedi kapısının yanında yazıyor ve ben onu deftere, kabın bir çizimiyle ve büyük harflerle geçirdim, çünkü sonra önem kazanıyor: GÜRÜLTÜ. Bana korku verebilecek her şeyin adını not

ederim; bunu dişleri olduğu ortaya çıkan bir paketle öğrendim. Yağmur bulutu gibi gri, göğsü beyaz, gözleri sarı ve buzdolabının yanına uzandığında o kadar alçaktan ve o kadar aralıksız mırıldıyor ki uzaklardan gelen, henüz hık yaptırmayan türden bir gök gürültüsüne benziyor.

Biz fırtınayı beklerken mutfakta her şey oldu ve hiçbir şey olmadı.

Hulita parmaklarıyla masaya davul çalıyordu, tak, tak, tak, kavanozun yanında; hava durumuna altı kez bakmış ve şimdi yalnızca başlamasını isteyen birinin ritmiyle. Flora bir bisküvi kutusu açıp "buyurun" demeden ortaya koydu; anlaşılıyordu. Tonyo, bunun için bile kaskını çıkarmamıştı, bir bisküviyi ısırıyordu ki uzaklarda neredeyse gürrrm sayılmayacak bir gürrrm koptu. Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve kısacık bir alev çıkardı; alev Tonyo'nun bisküvisinin önünden geçip onu altın sarısına çevirdi. Tonyo ona baktı, kokladı ve yine de yedi.

Flora hiçbir şey demeden hazırlamış olduğu bir kova suyu getirip Kırıntı'nın yanına, yere koydu. Ve şimdiye dek yokmuşuz gibi davranan Gürültü, Kırıntı'yı görünce bütün sırtı diken diken oldu ve kabarmış kuyruğuyla önüne dikildi. Kırıntı ayaklarımın arkasına saklandı. Ben, farkına varmadan, Hulita'nın arkasına saklandım. Sıra olduk: bir kedi, bir yavru, bir oğlan ve parmakları masada duran, kıpırdamayan bir kız.

Gök gürültüsünün en kötü yanı onu beklemek. —H.

Fırtına yaklaşıyordu. Pencereden belliydi, pencere gittikçe bir karatahtanın rengini alıyordu; kavanozdan da belliydi: şimdiye dek taşlar gibi kıpırdamadan duran bilyeler camın içinde tıngırdamaya başladı, önce yağmur sandığım, sonra artık yağmur olmadığını anladığım ince bir tın sesiyle. Gittikçe daha güçlü. Sanki kavanozun içinde de sayıyorlarmış gibi. Taşlar saymaz. Bunu düşündüm ve söylemedim: Flora bana zaten bir kez gözlüğünün üstünden bakmıştı.

Hulita her şimşekte alçak sesle sayıyordu: "On iki fil." "Dokuz." Sayılar azalıyordu. Ve her azaldıklarında masanın altında ayağı daha çok oynuyor, hiçbir şeyin ritmine uymadan yere vuruyordu. Oturduğum yerden görüyordum. Ona yerde delik açacağını söyledim; o da sayıyor olduğunu söyledi. Hulita'ya kimse bir ayağı olduğunu söyleyemez.

O sırada Kırıntı bir alev daha çıkardı, küçük, hıksız, salt gerginlikten, ve bir karış ötesindeki Gürültü kedi kapısından avluya, yağmura fırladı, bir kapak sesiyle: klak. Flora arka kapıyı bir hamlede açtı ve onu eşikten, sahip olduğu bütün sesle, ki çoktur, haykırarak çağırdı:

— GÜRÜLTÜÜÜ!

Biri bana sorarsa, Hulita'nın eli, Flora'nın bağırışından önce zaten kapaktaydı. Kimse sormadı.

Ve Hulita kavanozu açtı.



POP!

Küçük, yuvarlak bir mantar sesiydi ve mutfakta yarım saniye boyunca başka hiçbir şey duyulmadığı için gayet net duyuldu. Hulita kapağı, bir kuralı harfi harfine yerine getirmiş birinin yüzüyle kaldırdı.

— Gök gürledi! dedi.

Gök gürlememişti. Bağıran Flora'ydı. Gürültü, kedinin adı.

Bu arada ben de hık yaptım. Gök gürlediği için değil: biri iki metre ötemde "gürültü" diye bağırdığı için ve vücudum ayırt etmiyor. Kırıntı alevli bir hık yaptı ve Tonyo iki eliyle kulaklarını kapattı, geç kalarak.

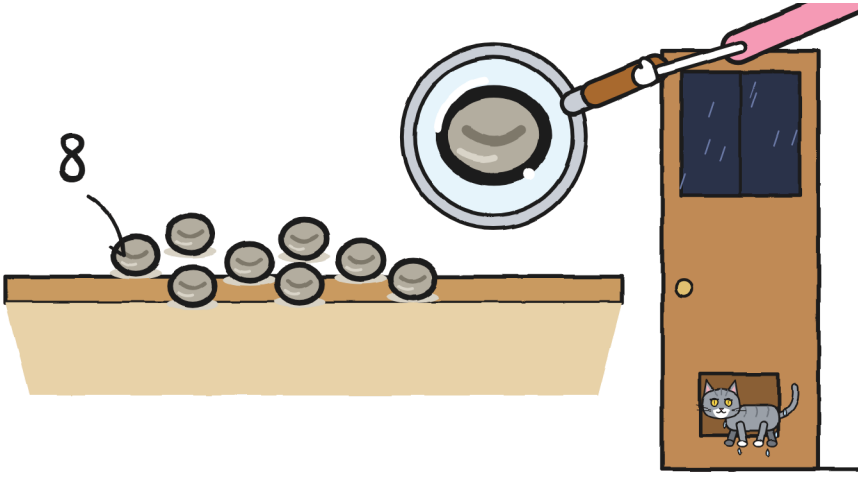
Kedinin adını bir süre önce, kabın çiziminin yanına, beyaz harfleriyle, anlaşılsın diye ben deftere geçirmiştim.

O sayfayı sonradan okudum. –H.

Kavanozun içinde yalnızca sekiz gri bilye vardı, soğuk ve kıpırtısız. Hiçbir şey yanmadı, hiçbir şey sıçramadı, hiçbir şey tın demedi. İlk seferde pes edenlerden olmayan Hulita onları dikkatle masaya döktü ve tulumunun cebinden büyüteci çıkardı. Ben parmağımla saydım: sekiz. Ne yapacağımı bilmediğimde yaptığım şey bu. Saymak.

— Üstlerinde minik bir çizgi var, dedi. Kapalı bir göz gibi.

Büyüteçten baktım, ödünç. Her bilyenin üstünde incecik, kavisli bir çizgi vardı. Bir göz kapağına benziyordu.



Gürültü kedi kapısından tek başına geri döndü, sırılsıklam, tüyleri yapış yapış, yarı boyuna inmiş ve tam Kırıntı'nın kovasının

üstünde silkindi; kova zaten doluydu. Flora arka kapıyı kapattı, ellerini önlüğüne kuruladı ve masaya baktı.

— Taş bunlar, dedi. Ve biri kavanozu gök gürültüsünden önce açmış.

Bunu söylerken Hulita'ya bakmadı. Gerek yoktu. Hulita tişörtünün rengine, pembeye döndü ve büyüteci cebine çok yavaş koydu, yavaş koymak hiçbir şey açmamış olmanın bir yoluymuş gibi.

Bitkilerden pek anlamam. Pamukta bir mercimeğim vardı ve taşınmayı atlatamadı. Ama Flora "uyuyan bir tane hiç görmedim" demişti ve ben o kapalı çizgileri düşünmeden edemiyordum.

— Uyuyorlar, dedim. Taş değiller, tohum. İşte bu yüzden "gök gürültüsünden önce açmayın" yazıyor. Belki bir gök gürültüsü onları uyandırır. Hem de camları titreten türden, gürül gürül bir tanesi.

Uyuyan bir tohum, planları olan bir taştır.

Flora geldiğimizden beri ilk kez oturdu. Bilyelere baktı. Sonra şöyle dedi:

— Tohumlarsa, kanıtlasınlar.

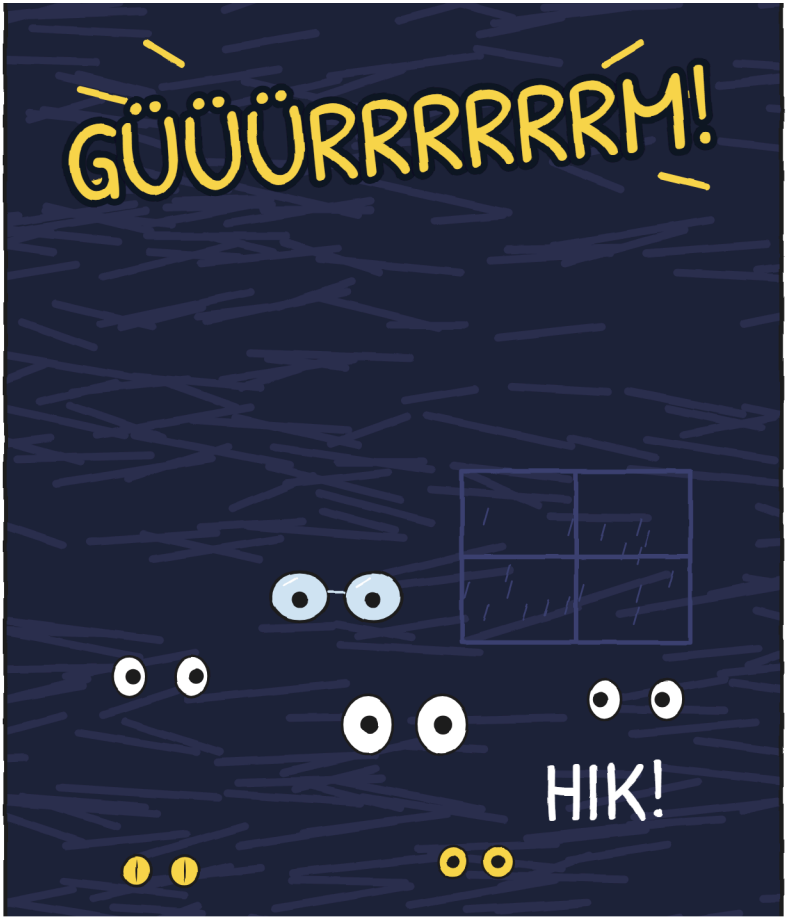
Dışarısı artık neredeyse geceydi. Saat altıydı. Hulita'nın hava durumunda altı kez baktığı saat.

Şimşek her şeyi beyaza boyadı.

Uyarı yoktu. Bir an önce mutfak bir mutfaktı, bitkileri, buzdolabı ve ıslak kedisiyle; bir sonraki anda bir mutfağın siyah

beyaz bir çizimiydi: her yaprak kesilip çıkarılmış, her birimizin gölgesi duvara yapışık, pencere bir ışık levhasına dönmüş. Hulita saymak için ağzını açtı ve yalnızca "bir fi..." demeye zamanı yetti.

Ve sonra gerçek olanı geldi.



Gök gürültüsü şimşekle aynı anda geldi: fırtına tam üstümüzdeydi. Bir ses değil, bir itmeydi. Masa, bardaklar ve

camlar sarsıldı ve içimde, fil şemasında yer almayan bir şey sarsıldı. Sıfır fil. Tam üstümüzde.

Ve elektrik kesildi.

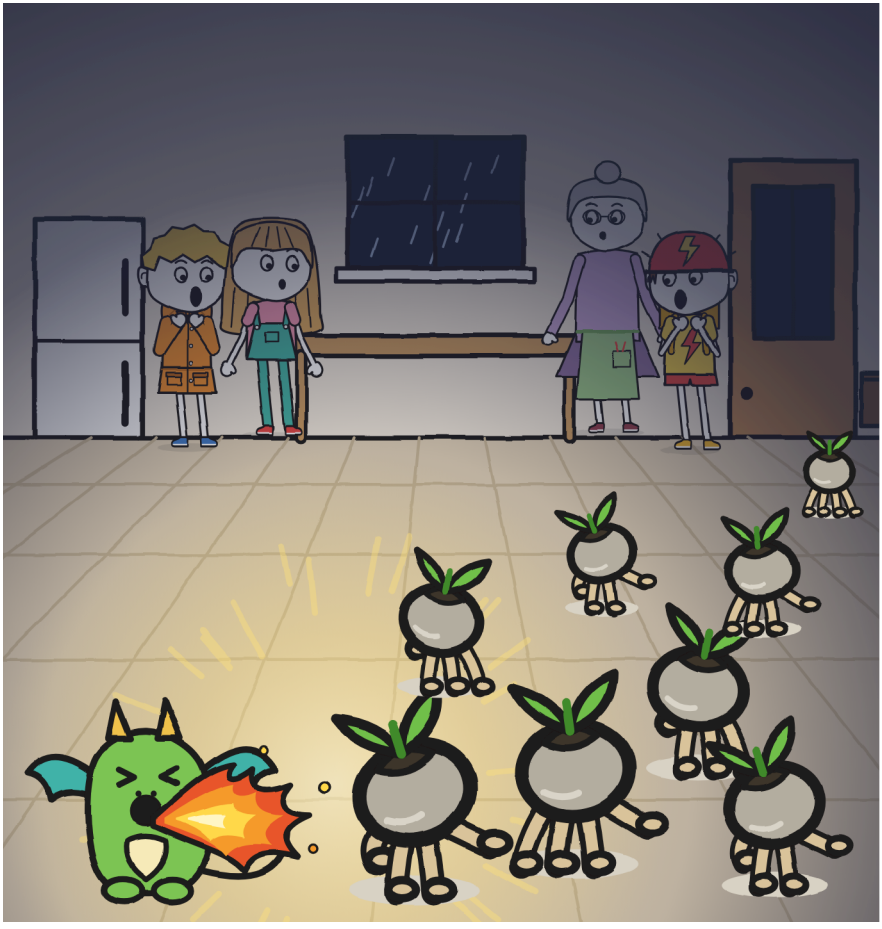
Tamamen gitti, buzdolabının uğultusunu kesen o tık sesiyle ve mutfak kapalı bir kutunun dibi gibi kapkara kaldı. Orada yalnızca gözler vardı: gereğinden fazla açık hissettiğim kendi gözlerim, öbürlerinin gözleri ve botlarıma yapışmış iki sarı göz. Kimse bir şey demedi. Camlarda yağmur duyuluyordu ve çok aşağıdan, benimkine uyan küçük, hızlı bir soluk.

Hık yaptım.

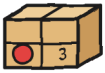
Kırıntı hık yaptı ve ağzından bir alev patlaması çıktı.

Bir saniyeliğine bütün mutfak göründü.

Masa boştu.



Taşların ayakları vardı.



BÖLÜM 3

Bakmazsan kıpırdıyorlar

Karanlıkta minicik bir yağmur duyuluyordu: tik, tik, tik. Dışarıdaki yağmur yağıyordu. Bu ise yerde koşuyordu.

Şimşek.

Tohumlar daha uzaktaydı. Kıpırtısız, dört minik ayakları ve iki yapraklarıyla. Biri bir ayağını havada bırakmıştı. Annem bir şeye kimin dokunduğunu sorduğunda benim takındığım yüzü takınmıştı.

Yeniden karanlık: tik, tik, tik.

Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı. Alev patlaması üç tohumu yarı adımda yakaladı. Diğerleri koşmaya devam etti.

Kırmızı ışık, yeşil ışık oyunu bu. Tohumlarla. —H.

Flora el fenerini yaktı. Bir tohuma doğrulttu ve onu olduğu yerde çaktı. Bir başkasına doğrulttu. İlki kaçtı.



— Tohumlar bunlar! Uyanıklar!

Kızgın bir ses takınmayı unutmuştu.

— Ben de onu demiştim, diye mırıldandım.

— O zaman gitmesinler diye bana yardım et.

Hulita eğildi. Elinde hâlâ kapak vardı. Onu tulumuna soktu ve öbür elini bir tohumun önünde açtı.

Bir parmak farkla ıskaladı.

Bir sonraki şimşekte nereye gittiklerini gördük: hepsi kedi kapısına.

Flora kocaman bir saksı sürükleyip önlerini kesti.

— Fırtınada ıslanmış toprak arıyorlar. Burada yalnızca musluk suyuyla ıslanmış toprak var. Dışarıda neredeyse hiç toprak yok: taş döşeme, küçük bir patika ve kanal. Çıkarlarsa yağmur onları suya sürükler.

Camdan baktım. İplik gibi dört ayaklı bir tohum orada, bir su birikintisindeki kâğıt kadar dayanırdı.

Kedi kapısı tıkanmıştı. Ama şimdi tohumlar karanlıkta bütün mutfaktaydı ve bir mutfakta saklanacak yüz yer vardır:

buzdolabının altı, kovanın arkası, saksıların arası, sulama kabının içi ve masanın altı; ben de oradaydım, Flora'nın süzgeci başımda. Bizim evde gök gürleyince bir tane takarım; bu, evyenin yanında bir çividen sarkıyordu ve ellerim onu kendiliğinden indirmişti.

Her şeyi denedik:

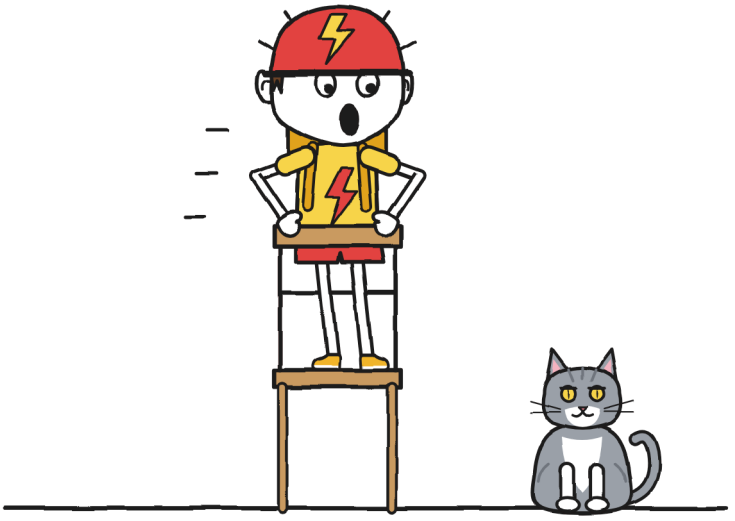
1. Hulita bir tohumun üstüne bir bez fırlattı, üstüne atıldı, bezi kaldırdı ve altında... Gürültü vardı. MRRRAV! Kedilerin her yerden çıktığı gibi bezden çıktı: çok gücenmiş ve haklı olarak.
2. Tonyo bir tohumu sandalyelerin altında emekleyerek kovaladı; kurye nedir bilmeyen Gürültü de sırtına çıkıp yolculuktan çok memnun orada kaldı. GİT!
3. Ben masanın altında hık yaptım. Kırıntı hık yaptı ve alev patlaması bir tohumu Hulita'nın elinin iki karış ötesinde kıpırdamaz bıraktı; Hulita onu yakaladı. "Bir!".
4. Flora el feneriyle bir başkasını çaktı ve onu, yerden bir erik toplar gibi sakinlikle aldı. "İki!".

Gürültü de onları kovalıyordu. O karanlıkta neredeyse görüyor. Biz görmüyoruz. Öbürlerimiz sandalyelere çarpıp karanlıkta el yordamıyla birbirimizden özür dilerken Gürültü hiçbir şeye dokunmadan aralarından geçiyordu ve başka bir ligde oynadığı belliydi.

Tonyo fırtınalardan korkmaz. Tonyo kedilerden korkar.

Bunu, Gürültü sırtından inince keşfettik: Tonyo rahat bir nefes almak yerine bir sandalyeye çıktı ve orada, dimdik, kaskı başında, ayaklarını bacaklarının izin verdiği kadar yerden uzak tutarak

kaldı. Gürültü altına oturdu, pek rahat, ve ona bir vitrine bakar gibi bakmaya başladı.



— Kedi değil o! dedi Hulita. O Gürültü!

— DAHA KÖTÜ!

Bunu gülmeden yazıyorum, çünkü gülmeye hakkım yok. Tonyo'nun korkusu bir sandalyenin üstündeydi, herkesin göreceği yerde. Benimki bir masanın altındaydı, bir süzgeçle.

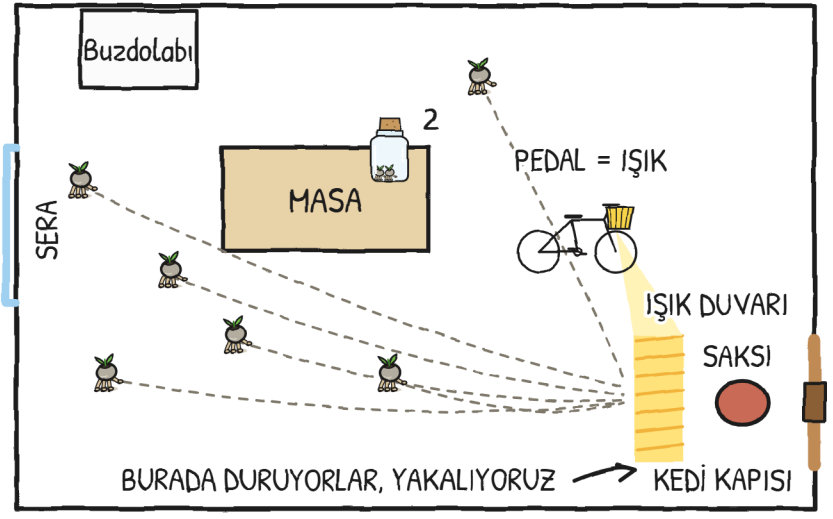
Masa altı profesyoneli. —H.

Oradan, aşağıdan, her şimşekte yerin tamamını görüyordum. Tohumlar sandalyelerin arasında dönüp duruyordu ama hep gelip

kedi kapısındaki saksıyı itiyorlardı. Çok itmiyorlardı. Hep itiyorlardı.

Böylece bir kroki çizdim.

Onu şimşeklerle çizdim, şimşek başına bir çizgi, defter dizime dayalı: hızlı düşünmeyi bildiğim tek yol. Böyle bir krokinin çizgileri eğri olur ama okların hepsi aynı yere gider ve önemli olan buydu. Kedi kapısının önüne bir IŞIK DUVARI koydum, yanına da bir bisiklet: PEDAL = IŞIK.



— Tonyo, farın pedal çevirince yanıyor mu?

— Tabii.

— O zaman bugün ışık teslimatı yapacaksın.

Flora krokiyi aydınlattı. Hulita masa örtüsünün altından başını uzattı. Tonyo sandalyeden indi: bisikleti için her yerden inilir.

Bisikleti ayaklığına oturttuk, far kedi kapısına bakacak şekilde. ŞİMŞEK'in dinamosu arka tekerleğe yapışık: dönerse ışık var. Ve Tonyo pedal çevirdi.

Hayatında hiç pedal çevirmediği gibi pedal çevirdi. Özellikle de Gürültü üstüne çıkınca.

Anlamak için görmek gerek ve bu yüzden çizdim.



Hiçbir yere gitmeyen bir bisiklet, çok uzakta olmak isteyecek biri tarafından çevriliyordu. Işık farın içinden çıktı, önce sarı ve titrek, sonra beyaz ve dosdoğru, ve kedi kapısının önüne bir duvar gibi dikildi. Bu, benim çizdiğim IŞIK DUVARI'ydı, gerçek hâliyle, ter damlalarıyla.

Tohumlar ışığa varıp kıpırtısız kalıyordu ve biz onları tek tek yakalayıp kavanoza koyuyorduk. Üç. Dört.

Masanın altından çıktım ve Hulita'nın yanında, ışığın kıyısında emekledim. Tohumlar çizgiye basıp duruyordu. Bir misketten biraz daha ağırdılar. Parmakları hızla kapamak gerekiyordu: gölge onlara ulaşır ulaşmaz yeniden denemeye başlıyorlardı.

Gürültü bir tane daha ağzıyla yakaladı ve Flora onu iki parmağıyla aldı.

— Beş! dedi.

Altı.

Hulita kapağı tulumundan çıkardı ve Flora kavanozu kapattı, mantar tıpayı iyice bastırarak ki altısı da fikir değiştirmesin. Sonra bize yardım etmek için eğildi. Tam o sırada Gürültü masaya sıçrayıp kavanozu devirdi.

Düşüşünü gözümün ucuyla, çok yavaş gördüm: kavanoz, mantar kapağıyla, havada tam bir tur atıyordu. Ve Tonyo'nun pedalları bırakıp bisikletten kaleci gibi gerilerek fırladığını ve iki elini yerden bir karış yukarıda kapadığını gördüm. ŞAK!

— ŞİMŞEK, dedi, fayansların üstünde yatarak, kavanoz havada. Bir saniyede ya da bedava.

Hayatımda gördüğüm en hızlı teslimattı. Bunu burada, defterde kabul ediyorum, çünkü yüksek sesle çıkmadı: çıkan şey bir hık oldu.



Ama pedal çevirmeyi bırakmıştı ve ışık söndü. Gürültü'yü de kimse durduramaz: kedi kapısına doğru fırladı.

Karanlıkta: tik, tik, tik. Sonra gıcırt: saksı, çıkmak isteyen ve çıkan bir kedi tarafından kenara itilmişti. Klak: kedi kapısı. Ve arkasından, çok hızlı, bir tik, tik, tik daha, bu kez Gürültü değildi.

Yeniden şimşek çaktığında yerde yalnızca bir tohum kalmıştı ve Hulita onu yakaladı. Flora kavanozu tohumun girebileceği kadar açtı ve mantar tıpayı yeniden sıkıca bastırdı. Yedi.

Aynı şimşekte, kapının camından, yağmurun altında parlayan taş döşeli avluyu, patikayı ve patikanın tam ortasında, yarı adımda durmuş, yaprakları sudan eğilmiş minicik bir tohumu

gördüm. Sonra yeniden gece oldu. Bir sonraki şimşekte patikada hiçbir şey yoktu.



Sekizincisi kedi kapısından çıkıp gitmişti.

— Gidip onu alıyorum! dedi Hulita, eli çoktan kapı kolunda.

— Yıldırım düşerken bu evden kimse çıkmaz, diye noktayı koydu Flora. Tartışacak hâli yoktu.

Flora kapının önüne dikildi, sırtı cama dönük, kolları iki yana açık. Hulita omzunun üstünden baktı: patika, kanal, yağmur. Çenesini sıktı.



Hulita tartışmadı. Ama kapı kolunu da bırakmadı.

Bir süre sonra kedi kapısı klak etti. Gelen, ikinci kez sırılsıklam olmuş Gürültü'ydü, tüyleri yapış yapış, hayatında bir saksı oynatmamış bir yüzle. Tek başına geliyordu. Sekizinciyi getirmemişti. Flora saksıyı ayağıyla yine kedi kapısına doğru itti, ne olur ne olmaz, Gürültü de gidip masanın altına oturdu, sanki fırtına bizim işimizmiş gibi.

Bir süre kimse bir şey demedi; yalnızca ben, benim söylediğim de bir hıktan ibaretti. Dışarıda gökyüzü bir kez daha yandı.

— Şimşek... bir fil, iki fil.

Gürrrm.

— İki, diye saydı Hulita. Hâlâ çok yakın.

Bunu eli kapı kolunda, bize değil kapıya bakarak söyledi. İki fil bir kilometreden azdır. Bir saat öncesine kadar bu, benim için gecenin en kötü haberi olurdu; şimdi ikinci en kötüsüydü.

— O zaman şimdi onları ekelim, dedi Flora. Fırtına gitmeden önce. Hem de karanlıkta.

— Yıldırım düşerken mi? diye sordu Hulita, kapı kolunu bırakmadan.

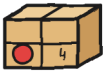
Flora, serasının camında yukarı çıkan damlaları gösterdi.

— Büyü hâlâ yerinde. Yıldırımlar dışarıda kalır. Biz içeride.

Kavanoza baktık. İçinde yedi tohum vardı, bazılarının minik ayakları cama yapışmıştı, sanki camı ölçüyorlardı ve camda her şimşeğin yansıması titriyordu. Sekizden yedi. Ben, şeyleri sayan biri olarak, o sayıda takılıp kaldım: sekiz değil ama sıfır da değil ve o gece yedi ile başlanabilir gibi geldi bana.

— Karanlıkta, diye yineledi Flora, Kırıntı'ya bakarak.

Ve Kırıntı, bana bakarak, hık yaptı.



BÖLÜM 4

Hık

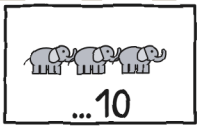
Flora bize bir fenercik nasıl ekilir anlattı; ona bunu R. öğretmişti. Ben de keçeli kalemi iyice bastırarak not ettim: dört adım ve en önemlisi sonuncusuydu, süreyle ilgili olan.

FENERCİK NASIL EKİLİR

1. 
Fırtınada ıslanmış toprak.
(Musluktan ıslanan olmaz.)

2. 
Kavanozu toprağın üstünde aç.
(Daha önce açarsan kaçarlar.)

3. 
Her yer karanlık: kendi kendilerine toprağa girerler.
(Sen gömersen filizlenmezler.)

4. 

Fırtına geçmeden önce:
ondan fazla filde,
bir sonraki fırtınaya kadar artık ekilmezler.

On file kadar uyanıklar. On birden sonra: uykuya. —H.

Demek iki süre vardı: tohumlar için on fil; bizim için son gök gürültüsünden yarım saat sonrası.

Ben yazarken Flora defteri aydınlattı. Adımları ezbere söylüyordu. R. hakkında başka bir şey sormadım.

İkinci adımla üçüncü adım arasında iki hık yaptım. Kırıntı, iki alev patlaması, ve mutfak iki kez flaş gibi aydınlandı. Kimse bir şey demedi; o sırada Kırıntı'yla ben evin aydınlatmasıydık. Gürültü masanın altında, adımlar kendisi içinmiş gibi dinliyordu.



Flora serasının cam kapısını açtı ve önce o girdi. Kırıntı botlarıma yapışık geliyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Sera mutfağa bitişik. Uzun ve dar, duvarlarda saksı rafları ve ortada ekim tezgâhı, toprakla dolu uzun bir masa, altında daha çok saksı. Gündüz yeşil ve sakin bir yer olmalı. Geceleri, fırtınada, her şimşekte bütün tavan beyaza kesiyordu.

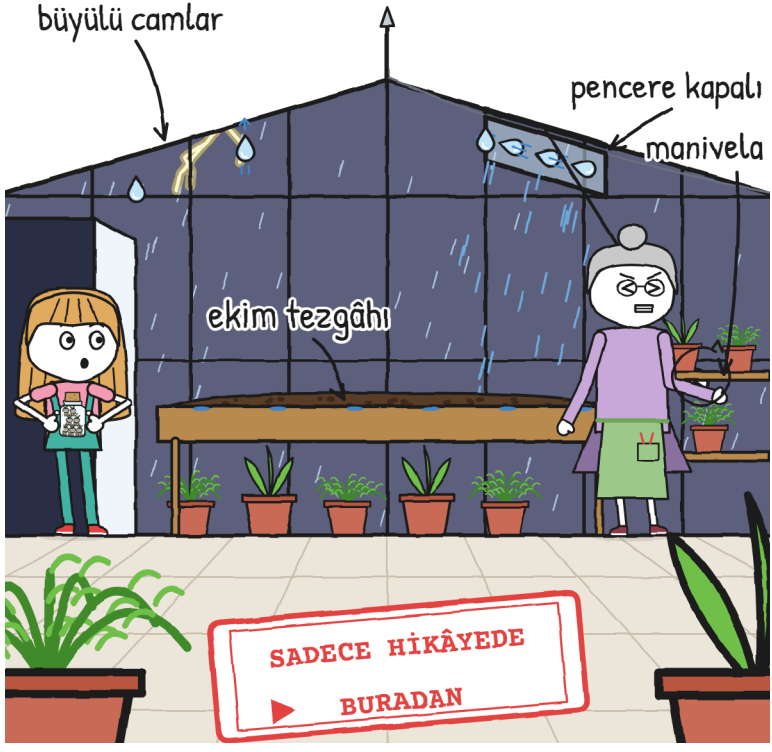
Tavanda hiç açılmayan bir pencere var. Flora onun manivelasını çevirdi: pencere kapalı kaldı ama boyalı damlalar yukarı çıkmayı bırakıp camdan aşağı inmeye başladı. Sonra gerçek yağmur camı geçip ekim tezgâhının toprağına düştü.

— Hepsi ekim tezgâhına. Yere tek damla bile düşmesin, diye emretti Flora, sanki yağmur kendisininmiş gibi.

Hemen yeni sulanmış toprak koktu.

Bu camlar yalnızca hikâyede var. Gerçek bir fırtınada sera yok. Son sayfaya bak. –H.

— Fırtınada ıslanmış toprak, dedi Flora. Şimdi her şey karanlık olmalı. Hem de çabuk.



Hulita kapıda, kavanozu iki elinde tutarak kalmıştı. Kapı kolunu kavanozla değiştirmişti ve onu da aynı şekilde sıkıyordu.

O sırada birbirine çarpan saksıların sesi duyuldu ve ekim tezgâhının altında, en dipte, iki sarı göz, titreyen iki kanat ve üç

saniyede bir bir minik alev belirdi. Hık. Kırıntı çoktan içerideydi: kapıyı açarken Flora'nın ayaklarının arasından süzülmüştü.

Flora onu dikkatle çekti. Kırıntı dört patisiyle saksılara tutundu.

İki saksıya tutunmuş bir ejderha yavrusu birdenbire iki saksı kadar ağırlaşır ve yabani otları izin istemeden sökmeye alışkın Flora onu bıraktı ve dizlerinin üstünde, ona bakarak kaldı.

Vera uyarmıştı. Ben duydum. Sen göğsünü kabartıyordun. —H.

Ve mutfakta her hık yaptığımda serada Kırıntı tutuşuyordu: kapının öte yanında saksılar aşağıdan aydınlanıyordu. Hık: parıltı. Hık: parıltı. Buzdolabının ışığı gibi, yalnız kapı bendim ve kendimi kapatmayı bilmiyordum.

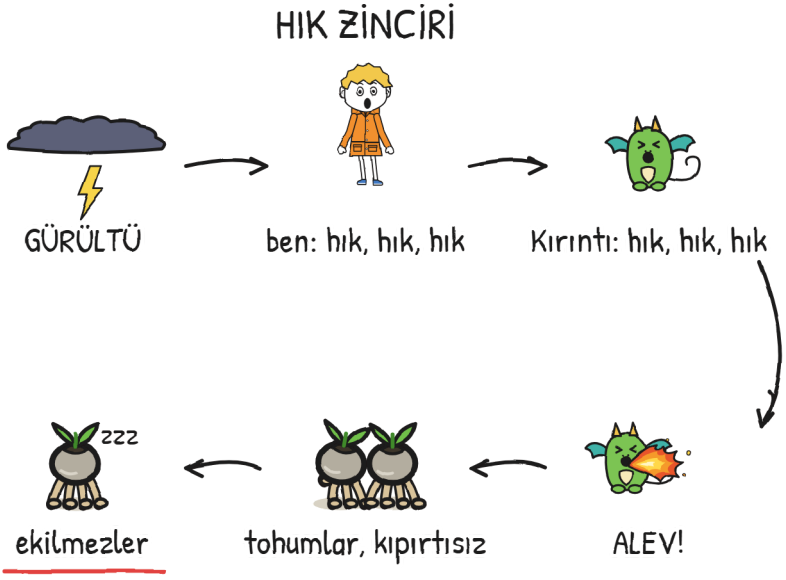
Mutfakta hık yardımcı oluyordu: alev patlaması, kıpırdamaz tohum, yakalanmış tohum. Burada ise tohumları ekmeye engel oluyordu. Üç saniyede bir alev patlamasıyla hiçbir zaman yeterince karanlık olmuyordu. Gök gürültüsüyle Kırıntı'nın arasında, bir süzgeçle, ben vardım.

Anlamak için çizdim.

Hıçkırığa karşı bütün çareleri denedik, yardımcı olarak Kırıntı'yla: o çareyi taklit ediyordu ve, bahşiş olarak, hıkı da.

Nefesi tutmak: ben mora döndüm, o daha da yeşile. Ters su içmek: burnumda suyla bitirdim. Korkutma işi Tonyo'nun üstündeydi; o uyarmadan "BÖ!" diye bağırdı: korkuyu ben aldım,

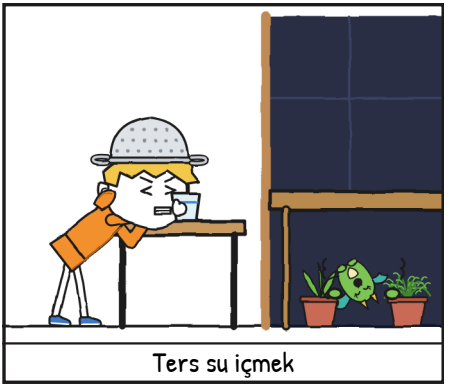
hıkı yine yaptım ve Kırıntı'nın alev patlaması Tonyo'nun kaskındaki şimşeği kavurdu. En sonuncusu bir kaşık şekerdi, Flora'nın fikri: Kırıntı'nınki ağzına varmadan karamele döndü ve sera uzun süre panayır gibi koktu.



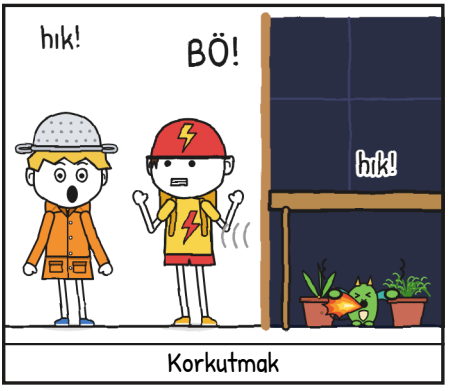
Zinciri kırmak gerek. En kolay halka sensin.
Sevgiyle. –H.



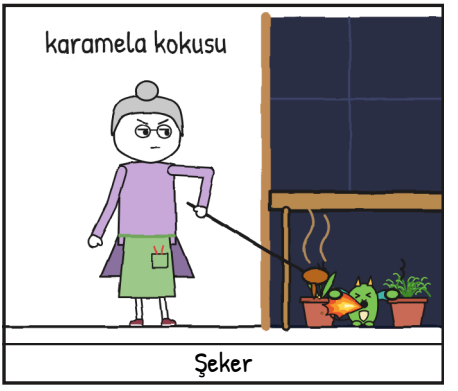
Nefesini tutmak



Ters su içmek



Korkutmak



Şeker

— Dört fil. Beş.

Gök gürültüsü duyuldu. Dişlerimi sıktım. Hık.

— O yıldırım daha uzağa düştü, dedi Hulita.

Yedi tohum kavanozun içinde dönüp duruyordu. Ne onlar çıkışı buluyordu ne ben susmanın yolunu.

— Ona kadar, dedim. Hâlâ yapabiliriz.

Bir sonraki şimşekte Tonyo hızlı saymaya başladı.

— Böyle olmaz, dedi Hulita.

O ağzını kapadı. Flora el feneri sönük bekliyordu. Bana acele etmemi söylemedi. Bu, neredeyse daha kötüydü.

— Kırıntı senin korkunu taklit ediyor, dedi Hulita.

— O zaman başka bir şeyi taklit etsin, dedim.

Hık. Alev patlaması.

— Ya onu mutfağa çıkarırsak? diye sordum.

— Tutunuyor. Gördün.

Sera kapısına baktım. Bana eskisinden çok daha uzak göründü.

Hulita sesini alçalttı.

— Önce onunla kal.



Bir planım vardı. Kötüsü, bu iş için işe yaramamasıydı.

Gök gürültüsünden korktuğum belli olmasın diye planım:

1. Bayıldığımı söylemek.
2. Hık yapmamak.
3. ???

İkinci maddeyi o gece hıklarla, okunmaz oluncaya kadar karaladım. Birinci madde yerinde duruyordu ama artık kimse ona inanmıyordu, ben bile.

Peki 3. madde? –H.

Denedim. Gerçekten.

Eşiğe yaklaştım. Hulita bana yer açmak için kavanozla kenara çekildi. Kimse beni itmedi.

Serada bir ayağımı içeri koydum, çok kararlı, süzgeç başımda ve bir elim kapı pervazında. Ayak güzelce girdi. Mayıs'ta havuza bir ayağın girdiği gibi girdi: ayak, evet; gerisi, bakarız.

Bir şimşek bütün tavanı beyazlattı. İstemeden saydım: beş fil.

GÜRRRM!

Büyülü camlar sesi durdurmuyordu. Bütün tavan bir davul gibi çaldı. HIK! Ekim tezgâhının altında: HIK! ve bir alev patlaması.

Sonrasında bildiğim tek şey, yine mutfakta, buzdolabına yapışmış, süzgeç kaşlarıma kadar inmiş hâlde olduğumdu. Yürüdüğümü hatırlamıyorum. Ayaklarımın da, ellerim gibi, kendi alışkanlıkları var.

Buzdolabına yaslı kaldım, ellerim buz gibi, yüreğim kulaklarımda. Başımın iki parmak ötesinde kanal yolunun fotoğrafı duruyordu: şimdilik benim hıklarla söndürdüğüm bir sıra minik ışık.



Kapıdan, cam tavana doğru baktım. Ve şimşekle şimşek arasında onları gördüm: Vera'nın ejderhaları, fırtınanın içinde uçuyordu.

Dört tane vardı. Üçü kocaman, mavi, turuncu ve mor, yıldırımların arasından, yıldırımlar bir pistin ışıklarıymış gibi geçiyordu; aralarında bir dördüncüsü, kırmızı ve daha küçük. Çatının çok yukarısında, fırtınanın içinde, gök gürültüsünün en çok olduğu yerde uçuyorlardı ve hiçbirinde acele yoktu. Bir şimşek onları bütünüyle, bembeyaz, tek tek pullarına kadar çiziyordu; sonra sönüyordu ve hâlâ orada oldukları, tavandaki yağmurun gölgelere bölünmesinden anlaşılıyordu.

Vera'nın bizimle gelmemesinin nedeni buydu: fırtınada uçmaya çıkıyorlar ve o evde kalıp geri dönene kadar onları gözetliyor. Ejderhalara, sonra ekim tezgâhına baktım. Kırıntı bir gün onlarla uçacaktı. O gece saksıların arasında top gibi büzülmüş, beni taklit ediyordu.

Onlar hık yapmıyordu.

— Haydi, avcı, dedi Tonyo.



Şakayı bekledim. Gelmedi. Tonyo elini omzuma koydu.

Süzgeci çıkarıp Flora'ya verdim.

Flora onu kulplarından, gerçek bir kaskmış gibi tuttu. Elimi yassılaşmış saçlarımdan geçirdim. Başım aynı derecede ağırdı.

Ve içeri girdim.

İçeride yağmur, aynı anda davul çalan bin parmak gibi ses çıkarıyordu. Emekleyerek ekim tezgâhının altına girdim. Kırıntı oradaydı, top gibi büzülmüş, benim gibi titriyordu.

Islak toprak kokuyordu. Yanına çömeldim ve dizlerimi kucakladım. Ben karnımdan titriyordum; o kanatlarından. İkimiz birlikte saksıları titretiyorduk.

Saymayı denedim. “Bir fil, hık, iki fi..., hık”. Hıklar filleri bölüyordu. Sayıyı kaybettim.

Çıkmayı düşündüm. Bacaklarım çoktan başlamıştı.

Kırıntı dört patisiyle saksıları sıktı.

Kaldım.

GÜRRRM! Ben hık yaptım. Kırıntı hık yaptı. Alev patlaması ikimizi de aydınlattı.

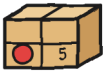
Benim yüzümün aynısı vardı. Pullu.

Bir ekim tezgâhının altında iki fırtına avcısıydık.

O sırada kapıdan Hulita, gülmeden, alçak sesle konuştu:



— Benimle say. Yanındayım.



BÖLÜM 5

Benimle say

Ve saydık. O kapıdan, ben ekim tezgâhının altında, çömelmiş, Kırıntı yağmurluğuma karşı titrerken.

Şimşek.

— Bir fil. İki fil. Üç. Dört. Beş. Altı.

Gürrrm.

— Altı: yaklaşık iki kilometre, dedi Hulita. O yıldırım daha uzağa düştü. Hâlâ korunaktayız.

Bu kez gök gürültüsünün altıda geldiğini biliyordum. Saymasam, o yalnızca bir gök gürültüsü daha olurdu. Saymak, beklerken bana yapacak bir iş vermişti.

Kırıntı hâlâ yağmurluğuma karşı titriyordu.

Süzgeci zaten denemiştim. Suyu da. Serayı terk etmeyi de. Bir daha girmeyi de.



— Gök gürültüsünden korkuyorum.

Bunu saksılara doğru söyledim. Hulita yine de duydu.

— Biliyorum. Bunu bu sabah çizdin, fırtına avcısı olduğunu söylediğinde. Seni bekliyordum.

Hulita bana Kırıntı'nın korkumu taklit ettiğini zaten söylemişti. Ben düzeltilecek başka bir şey aramıştım: hıçkırığı, saksıları, kapıyı.

Bu sefer "ama" demedim.

Ona yüksek sesle teşekkür etmedim. Teşekkürü buraya bırakıyorum.

Okundu. Rica ederim. –H.

— Ben de kedilerden korkuyorum, dedi Tonyo.

Gürültü dizlerinde uyuyordu. Tonyo ellerini kıpırdatmadı.

— Ben de gelmeyen bir şeyi beklemekten korkarım, dedi Flora. Bu yüzden kavanozu hep gelir gelmez açardım.

Ben de tahta köprülerden. Bunu zaten biliyordunuz. —H.

Kimse gülmedi.

Dışarıda yağmur aynı şekilde yağıyordu. Kırıntı hâlâ yağmurluğuma dayalıydı. Ekim tezgâhının altında artık yalnız değildim.

Yavaş yavaş nefes aldım, tahta köprüdeki gibi. İçeri. Dışarı. Kırıntı benimle birlikte nefes aldı. Titremeyi bıraktığında benim de ellerim biraz gevşedi.



Şimşek. Birlikte dokuza kadar saydık. Gürrrm. Tonyo, sandalyeden, alçak sesle "birikiüç" dedi ve üçte kaldı, hep kaldığı yerde. Gürültü uyanmadı bile.

Ve hık yapmadım. Ne o gök gürültüsünde ne de bir sonrakinde.

Hıkı bekledim, gelmedi. Kırıntı başını yana yatırdı. Bütün gece boyunca ilk kez sera, gereken süre kadar karanlık kaldı.

— Şimdi! diye fısıldadı Flora.

Hulita karanlıkta parmak uçlarına basarak içeri girdi. Ekim tezgâhının altından, eğilmiş, spor ayakkabılarının önümden geçtiğini duydum, yavaş, biri öbürünün önünde, sanki seranın zemini bir tahta köprüymüş gibi. Kavanozu ıslak toprağın üstüne koydu ve kapağını açtı. Kapak, özür dileyen türden küçük bir pop sesi çıkardı; mutfaktaki POP!'la hiçbir ilgisi yoktu. Sonra sessizce, koşmadan, ayağı sakin, kapıya döndü.

Bu sefer kavanozu zamanında açtım. Kayıtlara geçsin. —H.

Tik, tik, tik. Karanlıkta kavanozdan bir şey çıkıyordu.

Hiçbir şey görünmüyordu: duyuluyordu. Camdan inip ıslak toprağa basan kök ayaklarının yedi minik sesi, her biri için bir tik, yağmurdan biraz daha yavaş. Hayatımda duyduğum en küçük ses bu sanırım ve hiçbir şeyi bu kadar dikkatle dinlememiştim, iki cumartesi önce Kırıntı'nın yumurtasının kabuğunun kırılışını bile.

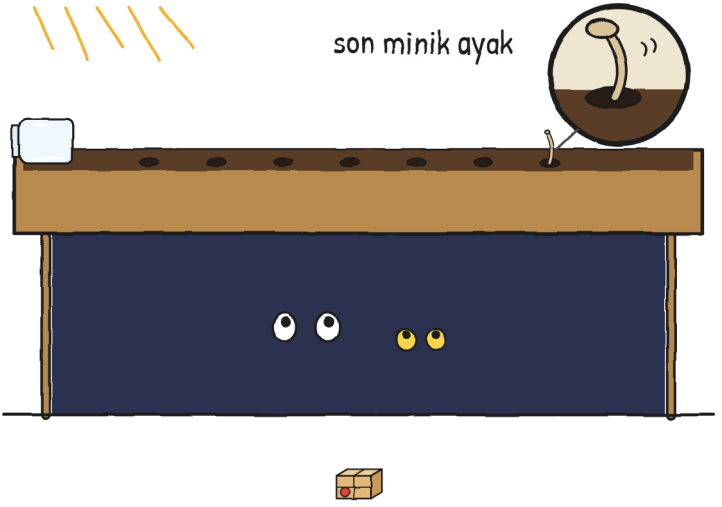
Şimşek, çok uzakta. Sessizce, yalnızca dudaklarımızla saydık, Hulita kapıda, ben ekim tezgâhının altında: bir fil, iki, üç... yedi fil, sekiz, dokuz, on... Gürrrm.

On. Bir fil daha olsaydı yedisi de bir sonraki fırtınaya kadar toprağın üstünde uykuya dalacaktı. On, geçerli olan son sayıydı.

Bir sonraki şimşekte gördük:

Kavanoz boştu, ekim tezgâhının bir ucunda yan yatmıştı. Toprakta, bir flütün delikleri gibi sıra sıra yedi minik delik vardı ve sonuncusundan, hâlâ girmekte olan bir kök ayağı görünüyordu: en sondaki.

Sonra yine karanlık oldu ve bir sonraki şimşekte minik ayak artık yoktu.



Sonra bir süre hiçbir şey. Yalnızca biz, karanlıkta, toprak dolu bir ekim tezgâhına bakıyorduk.

Flora ellerini ağzının önünde birleştirmişti. Tonyo kediden ötürü kıpırdamıyordu. Hulita, bir kez olsun, o da kıpırdamıyordu. Kırıntı'yla ben aynı anda nefes alıyorduk.

Ve sonra ilki yandı.

Ekim tezgâhının ortasında, yeşil ve altın rengi, bir mum alevi büyüklüğünde minik bir ışıktı ve topraktan çıkıyordu. Büyüdü. İnce bir sapa tırmandı, meyve suyunun pipetten yükseldiği gibi, ve tepesinde, içinde ışık olan, yuvarlak ve kapalı, ince kâğıttan bir çiçek açıldı. Sonra ikincisi yandı. Sonra onları sırayla sayamadım, çünkü eksik olanlar neredeyse aynı anda yandı, akşam olunca bir sokağın lambaları gibi.

Yedi fenercik. Her birinin içinde bir parça şimşek.

Şimşek ışığı değildi. Bir şimşek bütün serayı bir anlığına beyaza boyar ve seni öncekinden daha beter bırakır. Bu sarıydı, biraz yeşil karışmış ve kalıyordu: kıpırtısız bir şimşek, beklemeyi öğrenmiş bir şimşek. Tam yeteri kadar aydınlatıyordu: toprağı, sapları, yüzleri. Flora'yı, elleri başında. Hulita'yı, ağzı açık, söyleyecek hiçbir şeyi olmadan. Tonyo'yu, kucağında Gürültü, kedinin oraya nasıl geldiğini bilmeden. Ve ekim tezgâhının altından yeni çıkmış Kırıntı'yla beni. Kırıntı ağzı açık bakıyordu, tıpkı benim gibi. Artık korkumu taklit etmiyordu. Bunu taklit ediyordu.

Uzaklarda, çok uzaklarda yeniden gök gürledi. Hulita alışkanlıkla, alçak sesle saydı ve sayı yolda kayboldu.



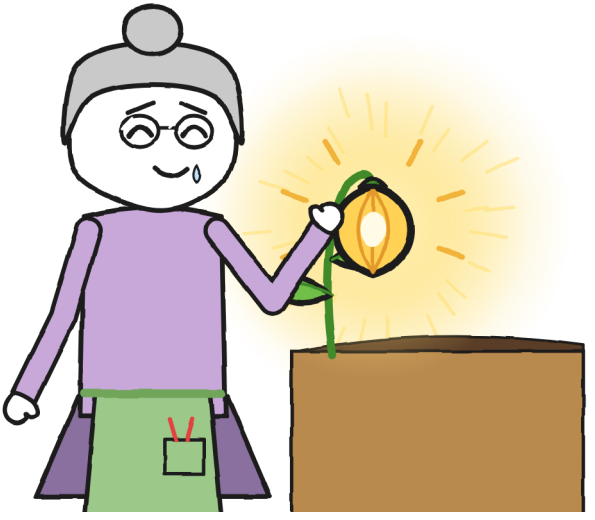
Flora uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonra çiçeklerden birine parmağının ucuyla, yavaşça dokundu; sanki sana dokunmak için uzun zamandır bekleyen bir şeye dokunur gibi.

— Kanal yolu böyleydi, dedi.

Bunu çiçeğe doğru söyledi. Buzdolabındaki fotoğrafta böyle bir ışık vardı, ve bir tane daha, ve bir daha, tahta köprüye kadar.

Flora'nın gözlükleri buğulandı. Ağladığını yazmayacağım. Çiziyorum, ki bu aynı şey değil: Flora ağlayanlardan değil, sulayanlardandır.

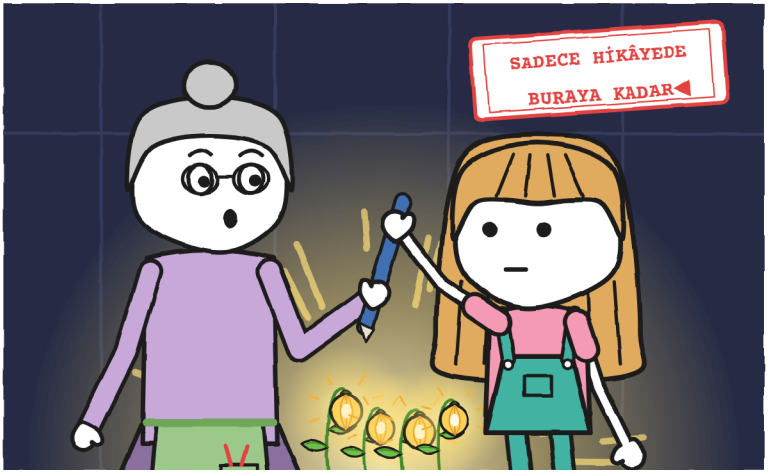
Ben de birine dokundum. Kırıntı da, bir patisiyle, çok dikkatle. Ilıktı, Kırıntı'nın yuvasındaki, günün sıcağını saklayan güneş taşı gibi. Bu başka bir şey saklıyordu ve onu aynı derecede iyi saklıyordu. Flora'nın eğrelti otları, bu arada, sapasağlamdı.



Flora manivelayı çevirdi. Boyalı damlalar yeniden yukarı çıktı ve ekim tezgâhına yağmur yağması durdu. Sonra, tam orada, fenerciklerin arasında, imzalamak için bir tükenmez kalem çıkardı.

Mavi bir kalemdi. Silinip silinmediğine bakmaya zamanım bile olmadı, çünkü Hulita çoktan elini kalemin üstüne koymuştu.

— Henüz değil, dedi Hulita ve Flora'nın elini durdurdu. Bir tane eksik. Sekizinci. Benim yüzümden gitti: kavanozu vaktinden önce açtım.



Hulita bütün gün o imzayı beklemişti. Az önce iki parmağıyla durdurmuştu.

Flora kalem havada kaldı. Sonra onu cebine koydu.

— Peki, dedi.

Mutfağa tek tek döndük, yedi fenercik camın ardında yanıyordu. Mutfağa gelince Flora önümüze dikildi:

— Avlu hâlâ kapalı. Henüz dışarı çıkmıyoruz.

Kimse itiraz etmedi.

Hulita kutunun etiketini yırtmamak için yavaşça söktü ve onu, bir anahtar saklar gibi, tulumunun cebine koydu.

Teslim edilecekse, eksiksiz edilir. —H.

Hulita'nın sayacak şimşeği kalmayana kadar mutfakta bekledik.

On iki fil. On altı. Yirmi bir ve artık gök gürültüsü olmayan, iki kat yukarıda sürüklenen bir mobilyanın sesi. Sonra gökyüzü bulutların ardında son bir kez yandı ve Hulita, filleri tükenene kadar saydı ve hiçbir şey gelmedi. Pencerede yağmur kesildi. Fırtına gitmişti. Yine de Flora bizi son gök gürültüsünden başlayarak yarım saat daha içeride tuttu. Bu Hulita'nın kuralıydı ve bu sefer onu uygulamak ona düşmüştü, dişlerini sıkarak.

Flora arka kapıyı açtı. Avlu ıslak ve durgundu, taş döşemeler parlıyordu ve bulutların arasında yıldızlar vardı, az, ne olduğuna bakmak için çıkan türden. Hulita eşikte kaldı, ben de yanında.

Sekizinci hâlâ dışarıdaydı. Flora'nın evinden tahta köprü görünmüyordu: kanal yolunun duvarı onu kapatıyordu. Zamanında toprak bulamadıysa artık bir taş daha olurdu. Yağmurun kanala doğru aktığını düşündüm ve su akıntısına bakmayı bıraktım.

Ve her zamanki süre duruyordu: Flora'nın imzası olmadan, şafakta 2 numaralı paket uçarak rafına dönecekti. Güneş doğana kadar vaktimiz vardı.

— Onu arayalım, dedi Hulita.

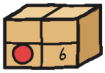
Hulita'nın eli yine kapı kolundaydı. Şimdi kapı açıktı.

Flora geceye uzun süre baktı. Sonra Vera'nın söylediği gibi avlu duvarına, Ejderhalar Evi'nin duvarına, üç kez vurdu. Tak, tak, tak. Parmak boğumlarıyla, acele etmeden.



Duvarın üstünden, öbür tarafta, bir fenerin ışığı yandı.

— Bu sefer, dedi, yalnız gitmiyorsunuz.



BÖLÜM 6

Sekizinci

İki yetişkin kadınla, bir fener ve bir bisikletle çıktık. Önce Flora benim eve ve Hulita'nın evine telefon etti: "Onları bu gece size geri veriyorum ve yalnız değiller."

Hayatımda listeyle yapılan ilk çıkış buydu:

- Vera, feneriyle.
- Flora, el feneriyle.
- Tonyo, bisikletle, dinamo ışık versin diye iterek.
- Hulita, boş kavanoz ve tulumunun cebindeki etiketle.
- Ve ben, yağmurluğumun içinde Kırıntı'yla, başı dışarıda.

Vera, vuruşlardan bir dakika sonra sokaktan geldi, kızıl saçı nemli, feneri yukarıda. Kim neyi kaybetmiş diye sormadan önümüze geçti.

Kırıntı'yla ben artık titremiyorduk.



Avluda, patikada, kanalın kıyısında aradık.

Flora taş döşemeleri el feneriyle taradı. Tonyo bisikleti iterek kaldırım kenarını dolaştı. Hulita, biri ılık mı diye kanal yolunun taşlarına dokundu. Kırıntı'yla ben her çalının altına baktık. Hiçbir şey.

Uyuyan bir tohum, geceleyin, bir taştan ibarettir. Ve bir kanal yolunda sayısız taş vardır: bunu o gece, dizlerimin üstünde, Hulita'nın yanında keşfettim. Hepsi uyuyan tohum gibi görünüyordu. Hiçbiri değildi.

Tonyo teslimat yapar gibi aradı: bütün kanal yolu on dakikada, gidiş dönüş, sonra bir daha.

Fenerin ışığı ıslak taşları yansımalarla dolduruyordu. O zaman düşündüm: yeni filizlenmiş bir fenercik az parlardı. Minik bir ışığı, üç ışığımız yanıkken arıyorduk: onu yutuyorlardı.

— Hepsini söndürün! dedim.

Kimse neden diye sormadı. Tonyo ani fren yaptı ve bisikletin ışığı söndü (ŞİMŞEK asla durmaz). Vera fenerin alevini hiçbir şey kalmayana kadar kıstı. Flora el fenerini kapattı. Bir an boyunca bütün kanal yolunda hiç ışık yoktu.

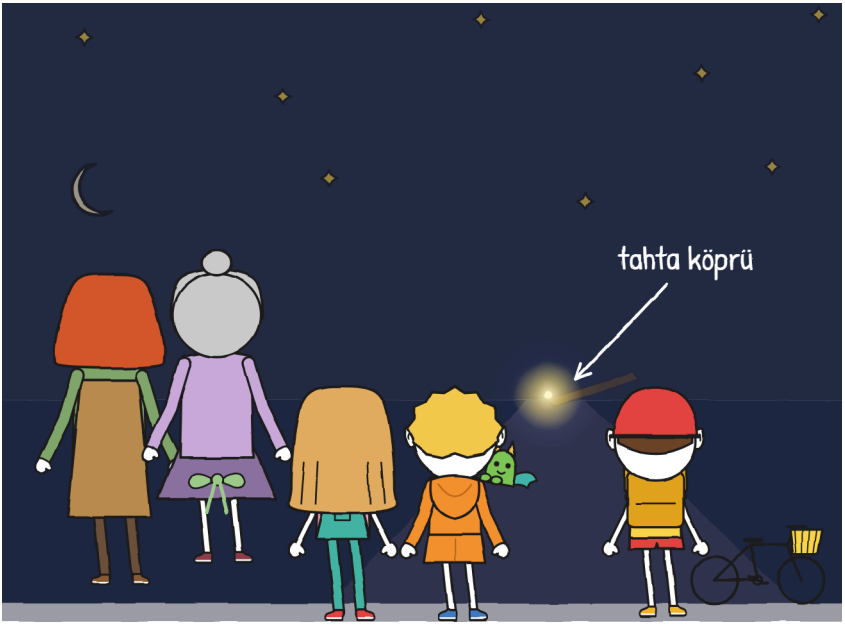
Ve karanlıkta, kanal yolunun ucunda, minik bir ışık göründü.

Tahta köprünün dibindeydi.

Hulita ona doğru yürümeye başladı. Biz de arkasından gittik.

Yağmur onu patikadan kanal yoluna sürüklemişti ve iki taş arasındaki bir çatlakta kalmıştı, her zaman bir parmak toprağın ve kimsenin ekmediği bir otun bulunduğu çatlaklardan birinde.

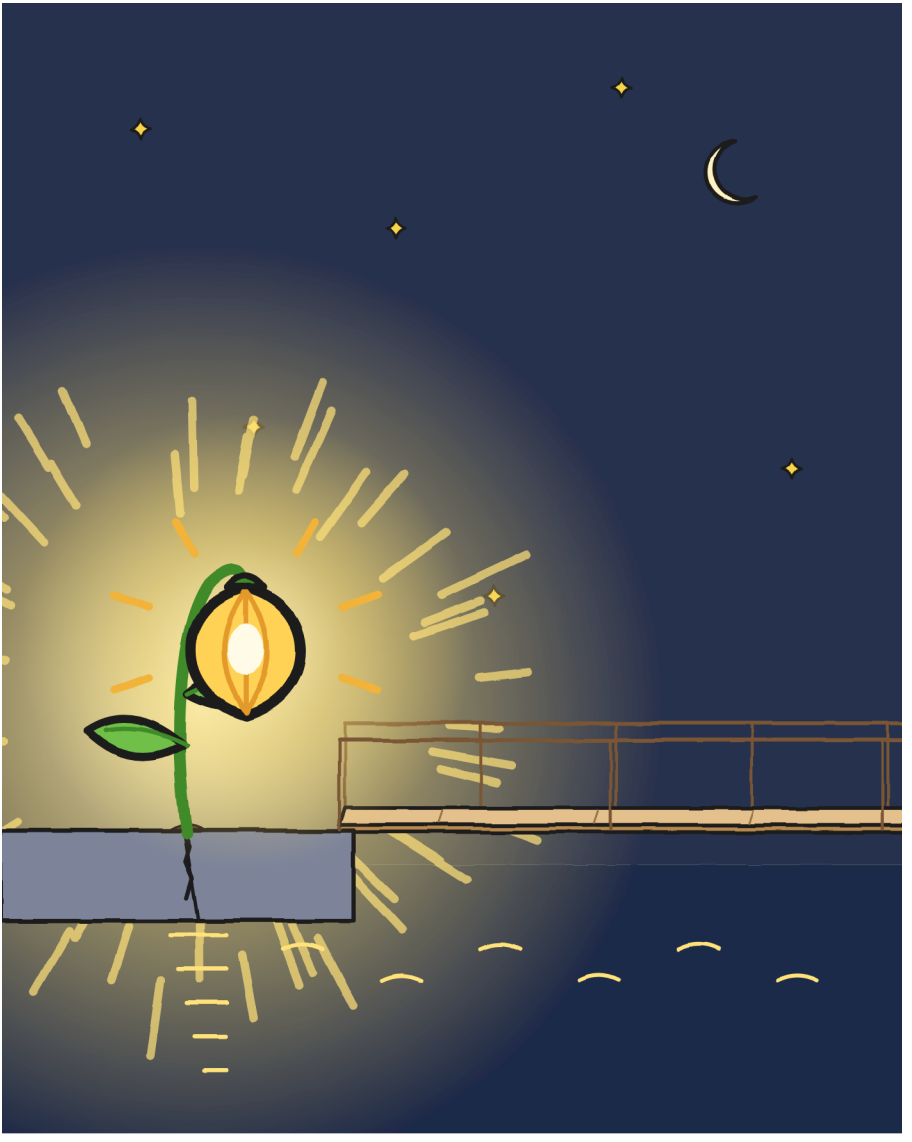
Orada kendi kendine ekilmişti. Uzaktan minik bir ışık. Yakından her yeri aydınlatıyordu.



Sapı eğriydi ve seradaki yedi fenercikle aynı ışığa sahipti. Tahta köprünün başlangıcını ve bir parça suyu aydınlatıyordu.

Hulita tahta köprüye baktı. Işıkla başka bir şey gibiydi: daha kısa, daha geniş, sudan çok tahta. Bu kez nerede bittiği görünüyordu.

Bir ayağını tahtaya koydu. Yalnızca bir. Sonra geri çekti. Bu bir adım değil, bir denemeydi ama ayak bir an sağlam durdu, sekizincinin ışığı altında, ve kimse bir şey demedi. Ben "adım" demedim: bu kez o yolu görüyordu.



Uzaktan artık korkmuyorum. Yakından da neredeyse korkmuyorum. —H.

— Bu burada kalacak, dedi Flora. Yerini kendisi seçti.

Hulita etiketi ve yeşil keçeli kalemini çıkardı. Flora etiketi tahta köprünün kenarına dayadı ve sekizincinin ışığında imzaladı.

Yirmi üç İADE mührünün üstüne, yeşille şu yazılı kaldı: TESLİM EDİLDİ · Flora.



Vedalaşırken, kapısında, Flora bana süzgecini verdi.

— Sende kalsın. Bir sonraki fırtına için.

Sonra ekledi:

— Mara'ya söyle, bu iş çoktan yapılmalıydı.

Onu bana kulplarından, gerçek bir kaskmış gibi uzattı. “Başka bir fırtına olursa” demedi: “bir sonraki” dedi, gelecek cumartesi denir gibi. Şimdi odamın pencere koluna asılı duruyor, hâlâ kapalı olan kutuların üstünde. O odada hiçbir kutuyla gelmemiş ilk şey.

Mesaj hakkında hiçbir şey soramadım: Flora, ben soracak zaman bulamadan kapıyı kapattı. R. kartı şöyle kaldı:



6. Kimse adını söylemiyor. Bu da bir ipucu. —H.

Vera Kırıntı’yı yuvasına bıraktı, daha varmadan uyumuştu, çizgili kazağımın üstüne; kazak iki cumartesidir orada ve artık benden çok onun kokuyor. “İlk fırtınası,” dedi ve onu çenesine kadar örttü. Ağzı biraz açık uyuyordu, annemin dediğine göre tıpkı benim gibi. Fırtınayı hatırlamayacak. Bunun için bu defter var.

Sonra bizi minibüsüyle dükkâna götürdü, Tonyo'nun bisikleti arkada yatık, karayolu köprüsünden: Büyük Köprü çoktan kaldırılmıştı. Hulita kanal tarafındaki camın yanına oturdu ve bütün köprü boyunca suya karşıdan baktı: bir şey arıyordu. Ve görünüyordu. En dipte, tahta köprünün dibinde, minicik, bir ışık vardı. Bir tane. Yıllardır hiç ışığı olmayan bir kanalda.

Dükkân karanlıktı. Yalnızca ışıksız değil: tabelasına kadar tamamen karanlıktı; görünen az şey sokak lambasından geliyordu. Vera bizi kapıda bıraktı ve ejderhalarının yanına döndü; fırtınadan sonra, dedi, uykuya geç dalarlarmış. Mara tezgâhta değildi.

Tezgâhın altındaydı.

Üçümüz, Hulita, Tonyo ve ben, sıra olmuş, çenelerimiz tahtaya dayalı, tezgâhın üstünden baktık ve aşağıda, boşlukta, Mara vardı: boynuna kadar bir battaniyeye sarılmış, kulak koruyucuları takılı ve başında bir tencere, tencerenin üstünde de şapkası, çünkü Mara şapkasını bunun için bile çıkarmaz. Lastik kurbağaya sarılıyordu. Benim kurbağama. Kimsenin olmayan kurbağaya. Mara'nın onu ne için istediğini artık biliyorum.

— Geçti mi? diye sordu.

O sesi tanıyordum. Yatağın altından konuştuğumdaki sesimdi.

— Epey oldu, dedi Hulita.

Mara hâlâ oradaydı: battaniye, kulak koruyucular ve tencere.

Paketi yirmi üç kez götürmüştü. Hiçbirinde fırtına yoktu.

O sabah her şeyi tezgâhın ucuna hazırlamıştı: battaniyeyi, kulak koruyucuları, tencereyi. Ben görmüştüm ve pakete bakıp kalmıştım.

"Burada yapacak işler." Tabii tabii. —H.

Flora'nın mesajını ona ilettim.

Mara hangi Flora diye sormadı, neyin çoktan yapılmış olması gerektiğini de. Tencereyi kaşlarına kadar indirdi, tencere başındayken kızarmaya en çok benzeyen şey buydu ve altında, artık kullanmadığı türden bir gülümseme gördüm sanki: tezgâhın arkasında asılı iki genç cadının o eski fotoğrafındaki, çıkartmalı olandaki gülümseme. Mara ile Flora tanışıyor, hem de yalnızca yirmi üç teslimattan değil. Nereden bildiklerini bilmiyorum; başka bir cumartesinin sorular listesine gidiyor, ki liste çoktan ikinci sayfada.

— Ben de gök gürültüsünden korkuyorum, dedim ona.

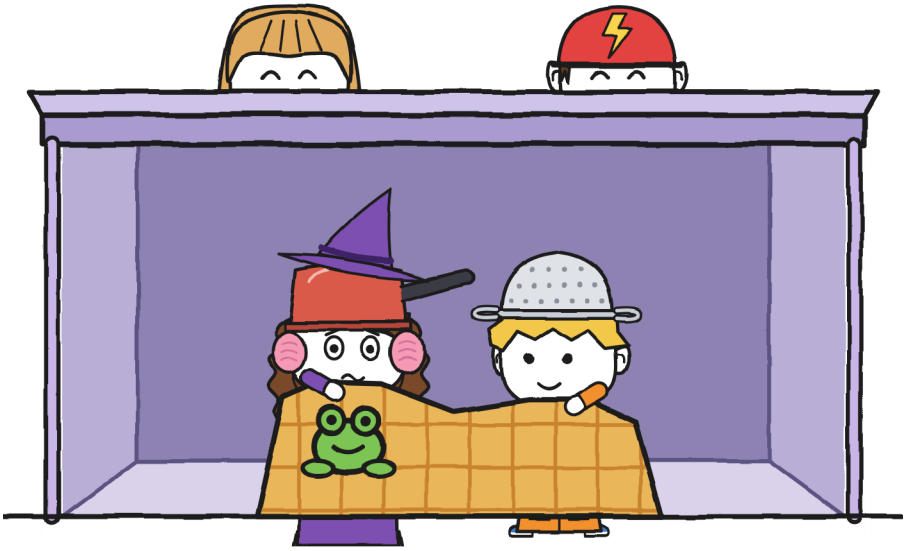
İlk seferinde, ekim tezgâhının altında, bana bütün bir fırtınaya mal olmuştu. İkincisi kendiliğinden çıktı, bir hık gibi.

Mara hiçbir şey demedi. Battaniyeyi kaldırdı.

Flora'nın kapısından beri bırakmadığım süzgeci taktım. Bunun için vermişlerdi. Ve onunla birlikte tezgâhın altına girdim.

Sığıyorduk.

Mara'da tencere vardı; bende süzgeç. O hâlâ kurbağaya sarılıyordu. Tezgâhın üstünden Hulita ile Tonyo görünüyordu. İkisi de gülmüyordu.



Mara'nın korkusu geçene ya da benim ayağım uyuşana kadar öyle kaldık, ki aşağı yukarı aynı şey. Mara çıkınca ışığı yaktı ve Hulita etiketi tezgâhın üstüne, mührün yanına bıraktı: yirmi üç İADE ve üstünde TESLİM EDİLDİ · Flora. Mara onu dokunmadan, uzun uzun okudu, 1 numaralı paketin etiketini okuduğu gibi. Sonra tezgâhın ucuna baktı, artık battaniyenin olmadığı yere, ve bir kutu bulmaya gitti.

Tonyo'ya taburelerin yanına ters çevrilmiş bir teslimat kutusu koydu.

— Şimdilik, dedi.

Mara'nın ağzında "şimdilik", epey uzun sürebilirdi.

Tonyo oturdu. Kutu o kadar alçaktı ki dizleri neredeyse çenesine değiyordu. Kaldı.

Hulita ona yeşil keçeli kalemi uzattı.

Çantasındaki “fırtına hariç”in ardına Tonyo iki sözcük ekledi: “ve kedi”.



Artık küçük yazı doğruyu söylüyor. –H.

Sonra Hulita benim mavi tabureme çıktı, duvara en yakın olana, tabeladaki 19’u çizdi ve yanına daha büyük bir 18 yazdı, onu da çizmek ister gibi.

Planımı düzelttim. Gök gürültüleri için:

1. Fil saymak.
2. Biriyle birlikte.
3. Hık yaparsam bir şey olmaz.



Bir de hiçbir şeyin avcısı olduğunu söyleme. —H.

Dükkânı kapatıyorduk ki bir zil çaldı.

Çıngır.

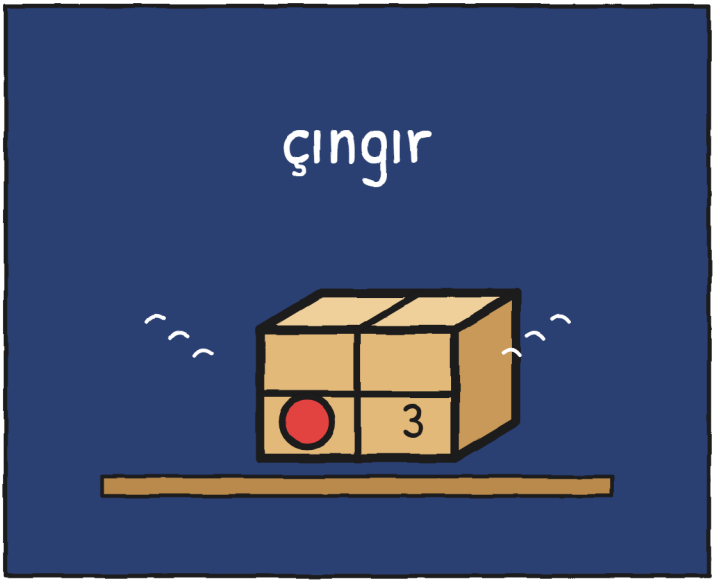
Kapıdan gelmiyordu. İadeler rafından geliyordu: 3 numaralı paket, iki boşluğun yanında.

Etiketi okumaya yaklaştım.

No. 3 · TONYOCUK İÇİN.

Tonyo kaskının rengine döndü.





Tonyo'ya kim paket gönderiyor? –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

(çok yakında)

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı fırtına. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L beden etkinlikleriyle)

GERÇEK FIRTINA: NE YAPMALI

1. Gök gürültüsü duyarsan, uzakta bile olsa, eve gir: yıldırım artık sana ulaşabilir.
2. İçeride, bir yetişkinle birlikte, pencerelerden, kapılardan ve camlardan uzakta. Sera, köprü, ağaç ve sudan uzak dur.
3. Son gök gürültüsünden yarım saat sonrasına kadar dışarı çıkma.
4. Fil saymak, bir yıldırımın yakına mı uzağa mı düştüğünü anlamana ve sakinleşmene yarar. Dışarı ne zaman çıkacağını anlamaya yaramaz.

FIRTINANI SAY

Evin içinden: şimşekle gök gürültüsü arasında fil say.

Şimşek	Filler	Kilometre (3 filde 1, yaklaşık)	O yıldırım daha yakın mı, uzak mı?
1	15	5	–
2	9	3	daha yakın

Gök gürültüsünde hıçkırığın mı tutuyor? Fil say. Ve biriyle birlikte say. –H.